

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SA Robert Zdych

SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Szyperskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2020 r.

sprawy P. S. (1) oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i inne

D. P. oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne

K. L. (1) oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora co do oskarżonych D. P. i K. L. (1) oraz apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych: P. S. (1) i D. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 5 grudnia 2019 r. sygn. akt III K 82/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. S. (1) w ten sposób, że:

a) **podstawą wszelkich rozstrzygnięć zawartych w części rozstrzygającej w odniesieniu do tego oskarżonego, na podstawie art. 4 § 1 k.k., czyni przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 15 kwietnia 2016r.;**

b) **wymiar kary łącznej orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. S. (1) w punkcie 4 części rozstrzygającej obniża do 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności, stwierdzając, że podstawą tego orzeczenia są przepisy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 15 kwietnia 2016r.;**

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. P. w ten sposób, że:

a) **podstawą wszelkich rozstrzygnięć zawartych w części rozstrzygającej w odniesieniu do tego oskarżonego, na podstawie art. 4 § 1 k.k., czyni przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 15 kwietnia 2016r.;**

b) **stwierdza, że przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 7 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XVIII części wstępnej tegoż wyroku;**

c) stwierdza, że przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 8 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XIX części wstępnej tegoż wyroku;

d) stwierdza, że przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 7 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XX części wstępnej tegoż wyroku;

e) stwierdza, że podstawą orzeczenia w punkcie 9 części rozstrzygającej kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego D. P. są przepisy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 15 kwietnia 2016r.;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. L. (1) w ten sposób, że:

a) podstawą wszelkich rozstrzygnięć zawartych w części rozstrzygającej w odniesieniu do tego oskarżonego, na podstawie art. 4 § 1 k.k., czyni przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 15 kwietnia 2016r.;

b) stwierdza, że podstawą orzeczenia w punkcie 15 części rozstrzygającej kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego K. L. (1) są przepisy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 15 kwietnia 2016r.;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. S. (1), D. P. i K. L. (1) utrzymuje w mocy;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. 600,- (sześćset) złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego P. S. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138,- (sto trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu podatku VAT;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. po 600,- (sześćset) złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego K. L. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138,- (sto trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu podatku VAT i 158,80 (sto pięćdziesiąt osiem 80/100) złotych tytułem kosztów dojazdu, a także 300,- (trzysta) złotych tytułem nieopłaconej obrony tego oskarżonego podczas śledztwa oraz 69,- (sześćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu podatku VAT;

VII. nie uwzględnia wniosku obrońcy z urzędu oskarżonego D. P., adw. P. F. (1) o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VIII. zwalnia oskarżonych: P. S. (1), D. P. i K. L. (1) od należnych Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłat za drugą instancję, obciążając Skarb Państwa wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 154/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	2 (załączniki włączono do		

Podać liczbę załączników:	formularza uzasadnienia w punkcie 1.3)	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt III K – 82/19		
1.2. Podmioty wnoszące apelacje		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońcy oskarżonych: P. S. (1) i D. P.		
# oskarżony albo skazany w sprawie o		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora Rejonowego w O.co do oskarżonych: D. P. i K. L. (1)			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub	

	niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka																									
#	art. 439 k.p.k.																									
#	brak zarzutów																									
1.4. Wnioski																										
#	uchylenie	#	zmiana																							
<u>ZAŁĄCZNIK</u> <u>Nr 1</u>																										
<table border="1"> <tr> <td colspan="2">1.3. Granice zaskarżenia – apelacja obrońcy oskarżonego</td> </tr> <tr> <td colspan="2"><u>P.</u></td> </tr> <tr> <td colspan="2"><u>S.</u></td> </tr> <tr> <td colspan="2"><u>(1).</u></td> </tr> <tr> <td colspan="2"><u>adw.</u></td> </tr> <tr> <td colspan="2"><u>S.</u></td> </tr> <tr> <td colspan="2"><u>S.</u></td> </tr> <tr> <td>Kolejny numer załącznika</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Podpis obrońcy wnoszący apelację oskarżonego</td> <td></td> </tr> <tr> <td><u>P.</u></td> <td></td> </tr> <tr> <td><u>S.</u></td> <td></td> </tr> </table>					1.3. Granice zaskarżenia – apelacja obrońcy oskarżonego		<u>P.</u>		<u>S.</u>		<u>(1).</u>		<u>adw.</u>		<u>S.</u>		<u>S.</u>		Kolejny numer załącznika		Podpis obrońcy wnoszący apelację oskarżonego		<u>P.</u>		<u>S.</u>	
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja obrońcy oskarżonego																										
<u>P.</u>																										
<u>S.</u>																										
<u>(1).</u>																										
<u>adw.</u>																										
<u>S.</u>																										
<u>S.</u>																										
Kolejny numer załącznika																										
Podpis obrońcy wnoszący apelację oskarżonego																										
<u>P.</u>																										
<u>S.</u>																										

(1), adw. S. S.		Rozstrzygnięcie, brak całości rozstrzygnięcia albowiny ustalenie, którego miesieniu dotyczy apelacji w sądach przypisanych oskarżonemu przestępstw. Z ostrożności procesowej – w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karach jednostkowych i karze łącznej 15 (piętnastu) lat orzeczonej w punkcie 4 części rozstrzygającej.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść	# w korzyści		
# na niekorzyść			
# w części	# co do winy		
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów		

---

	prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	miana
<u>ZAŁĄCZNIK</u> Nr 2		
1.3. Granice zaskarżenia – <u>apelacja obrońcy oskarżonego</u> <u>D.</u> <u>P.</u> <u>adw.</u> <u>P.</u> <u>F.</u> <u>(1)</u>		
Kolejny numer załącznika		

Podmiot wnoszący apelację	Obrona poru oskarżonego D. P., adw. P. F. (1)
Rozstrzygnięcie, brak części rozstrzygnięcia albo orzeczenia ustalenie, które dotyczy apelacji	Strzygnięcie, brak części rozstrzygnięcia albo orzeczenia ustalenie, które dotyczy apelacji (szk. sęd.) miesiący pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisane w zarzucie

XIX
aktu
oskarżenia
i
przypisane
w
punkcie
8
części
rozstrzygającej.

W
części
dotyczącej
orzeczenia
o
karze
łącznej
1
(jednego)
roku
pozbawienia
wolności
wymierzonej
w
punkcie
9
części
rozstrzygającej.

1.3.1.
Kierunek
i
zakres
zaskarżenia

#	#	
na	w	
korzyść	korzyści	
#		
na		
niekorzyść		

#	#	co	
w		do	
części		winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438	

	pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438

	pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	miana			
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. S. (1)	Popelnienie przez oskarżonego P. S. (1) przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. przypisanego w punkcie 1 części rozstrzygającej (opisanego w	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 1353-1399

			zarzucie I części wstępnej).		
2.		P. S. (1)	Popelnienie przez oskarżonego P. S. (1) przypisanego w punkcie 2 części rozstrzygającej ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.): z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (opisanego w zarzucie II części wstępnej), przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (opisanych w zarzutach V, VI, VII, VIII, X, XI, XIII, XIV, XVII części wstępnej) oraz przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (opisanego w zarzucie XV części wstępnej).	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 1353-1399
3.		P. S. (1)	Popelnienie przez oskarżonego P. S. (1) przypisanego w punkcie 3 części rozstrzygającej ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.): z art. 278 § 1 k.k. w	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 1353-1399

			zw. z art. 64 § 1 k.k. (opisanych w zarzutach III, IV, IX, XII części wstępnej) oraz przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (opisanego w zarzucie XVI części wstępnej).		
4.	44	D. P.	Popelnienie przez oskarżonego D. P. przypisanego w punkcie 8 części rozstrzygającej przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (opisanego w zarzucie XIX części wstępnej).	Dowody przedstawione i omówione na stronach 15-19, 25-30 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 1367-1371, 1377-1382
5.		K. L. (1)	Popelnienie przez oskarżonego K. L. (1) przypisanego w punkcie 12 części rozstrzygającej przestępstwa z art. art. 280 § 2 k.k. (opisanego w zarzucie XXI części wstępnej).	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-12, 22-24, 30-39 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 1353-1364, 1374-1376, 1382-1391
6.		K. L. (1)	Popelnienie przez oskarżonego K. L. (1) przypisanego w	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-12, 22-24, 30-39	k. 1353-1364, 1374-1376, 1382-1391

			punkcie 13 części rozstrzygającej ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (opisanych w zarzutach XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVII, XXVIII części wstępnej).	uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	
7.		K. L. (1)	Popelnienie przez oskarżonego K. L. (1) przypisanego w punkcie 14 części rozstrzygającej ciągu przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (opisanych w zarzutach XXVI i XXIX części wstępnej).	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-12, 22-24, 30-39 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 1353-1364, 1374-1376, 1382-1391
8.		P. S. (1)	Oskarżony P. S. (1) był w latach 2004-2016 13-krotnie karany, przede wszystkim za umyślne przestępstwa przeciwko miłośniu, w tym wyrokiem łącznym Sąd Okręgowy we Wrocławiu z dnia 30 września 2011r. sygn. akt II K – 49/11, za przestępstwa	zapytanie o karalność	k. 1072-1074, 1216-1220

m.in. z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k., którą odbywał w okresie od 18 czerwca 2009r. do 1 lipca 2014r.

Oskarżony P. S. (1) jest bezdzietnym kawalerem. Ma liczne rodzeństwo, które wychowywało się w domach dziecka. Pochodzi i z rozbitej i patologicznej rodziny. Przed osadzeniem w zakładzie karnym mieszkał wraz z dwoma braćmi (w tym niepełnosprawnym intelektualnie) w mieszkaniu komunalnym w zabudowie barakowej we W., przeznaczonym o rozbiórki, o bardzo złym stanie technicznym. Rozpoczęto wykwaterowanie mieszkańców. Utrzymywał się z prac dorywczych i kradzieży. Nie nadużywał alkoholu i nie stosował

środków
psychoaktywnych.

Od dnia
9.12.2016r.

oskarżony P.
S. (1) odbywa
karę w zakładzie
zamkniętym,

(dwukrotnie był
przenoszony do
zakładu

półotwartego,
jednak po
sprowokowaniu
sytuacji

konfliktowej z
innymi
skazanymi, w
dniu

27.06.2018r., a
następnie

odmowy
wykonania
polecenia

wejścia do
wyznaczonej celi
mieszkalnej od
dnia 11.12.2019r.

został
zdegradowany
do zakładu
zamkniętego).

Odbywa karę w
systemie
programowanego

oddziaływania i z
zadań wywiązuje
się

umiarkowanie.

W stosunku
do przełożonych
przyjmuje

postawy
regulaminowe,

choć w
sytuacjach dla
siebie

niekorzystnych
bywa

		roszczeniowy i wulgarny. Był 13-krotnie karany dyscyplinarnie i 12-krotnie nagradzany regulaminowo. Należy o podkulturę przestępczej. Proces resocjalizacji skazanego przebiega powoli i nie został jeszcze zakończony. Podczas osadzenia w zakładzie karnym skazany P. S. (1) był słuchaczem liceum ogólnokształcącego, podczas osadzenia w ZK W.. Nauki nie kontynuował wobec przeniesienia do innego zakładu karnego.	
odpisy wyroków	k. 838-849, 910-911, 914-915, 917-918, 920-921, 922, 924-926, 927-955,		
wywiad środowiskowy	k. 1046		

wywiad policyjny	k. 1115				
opinia o skazanym	k. 1472-1473				
zaświadczenie dyrektora (...) we W.	k. 1113				
dane z systemu NOE-SAD	k. 1460-1461, 1485-1490				
9.		D. P.	Oskarżony D. P. był w latach 2014-2016 dwukrotnie skazany: 1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 2.04.2014r. sygn. II K – 29/14, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej wykonania na okres 3 lat próby oraz 50 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości stawki dziennej na 10 złotych; 2) wyrokiem Sądu Rejonowego w	zapytanie o karalność	k. 1077-1079, 1213-1215

			Kole z dnia 10.05.2016r. sygn. II K – 97/16, za przestępstwo z art. 12a ust. 2 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, na karę 150 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości stawki dziennej na 10 złotych. Oskarżony D. P. jest bezdzietnym kawalerem, bez majątku. Pracuje w sklepie. Nie był dotychczas osadzony w zakładzie karnym.	
wywiad policyjny	k. 1116			
dane z systemu NOE-SAD	k. 1462			
10	.	K. L. (1)	W latach 2015-2016 oskarżony K. L. (1) był 4-krotnie skazany: 1) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 8.03.2016r.	zapytanie o karalność o k. 1082-1083, 1210-1212

2.04.2014r.
sygn. VII K –
29/14, którym
wymierzono mu
karę łączną
jednego roku
i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności, z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na
okres 3 lat
próby,
obejmującym
kary
jednostkowe
orzeczone:

a) wyrokiem
Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
13.12.2015r.
sygn. VII K
– 928/14, za
przestępstwo z
art. 278 §
1 k.k., na
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym jej
wykonania na
okres 3 lat próby
oraz 40 stawek
dziennych
grzywny, z
ustaleniem
wysokości
stawki dziennej
na 10 złotych;

b) wyrokiem
Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
3.03.2015r.

sygn. VII K
– 24/15, za
przestępstwo z
art. 157 § 1
k.k., na karę
jednego roku
pozbawienia
wolności z
warunkowym jej
wykonania na
okres 3 lat
próby;

2) wyrokiem
Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
5.12.2016r. sygn.
VII K – 408/16,
za przestępstwo
z art. 224 §
1 i 2 k.k. w
zw. z art. 11 §
2 k.k., na karę
jednego roku
ograniczenia
wolności, z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 20
godzin
miesięcznie,
którą wykonano
w dniu
29.05.2018r.;

3) wyrokiem
Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
23.10.2018r.
sygn. VII K
– 457/17, za
przestępstwo z

art. 157 § 1
k.k., na karę
jednego roku
ograniczenia
wolności, z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 20
godzin
miesięcznie.

Oskarżony K. L.
(1) wychowywał
się w rodzinie
patologicznej z
powodu
alkoholizmu
ojca i przemocy
domowej. Od
18 roku życia
przebywał w
Placówce
Opiekuńczo-
Wychowawczej
w K.. Po
opuszczeniu
placówki
mieszkał u
rodziny. Obecnie
mieszka w S., w
lokalu
wynajmowanym
przez siostrę, A.
L., w mieszkaniu
przebywa siostra
i trójka jej
małoletnich
dzieci.
Mieszkanie
składa się z
pokoju z kuchnią
i łazienką.
Wymieniony
partycypuje w
kosztach
utrzymania

lokalu i
przekazuje
siostrze 400
zł miesięcznie
oraz robi zakupy
żywności i
środków
czystości.
Utrzymuje się
samodzielnie,
nie korzysta z
pomocy opieki
społecznej.
Obecnie K. L.
(1) podejmuje
prace dorywcze
na budowie,
twierdzi że ma
szansę na
umowę o pracę.
W przeszłości
zażywał
narkotyki
pochodne
amfetaminy i
nadużywał
alkoholu.
Obecnie podał,
że utrzymuje
abstynencję od
środków
odurzających i
alkoholu. W
wywiadzie
wskazano, iż
aktualnie K. L.
(1) pozostaje
pod dozorem
kuratora, dozór
przebiega
umiarkowanie
poprawnie. W
okresie próby
został on
skazany
prawomocnym
wyrokiem.
Zachowanie i
postawę
wymienionego

kurator ocenił poprawnie, systematycznie kontaktuje się z kuratorem, współpracuje i udziela informacji o przebiegu okresu próby. Deklaruje chęć zmiany dotychczasowego sposobu życia, jest silnie zmotywowany do poprawy. Krytycznie odnosi się do popełnionych przestępstw i wyraża skruchę. Ma pozytywną opinię środowiskową i w miejscu zamieszkania nie podejmowano wobec niego interwencji policji.

Oskarżony K. L. (1) ma wykształcenie gimnazjalne i zawód murarza. Obecnie pracuje jako murarz w firmie (...) R. M. w K. na pełny etat.

Oskarżonemu K. L. (2) został przydzielony lokal mieszkalny w S..

wywiad środowiskowy	k. 1092-1094				
wywiad policyjny	k. 1114				
umowy o pracę	k. 1494, 1496-1498				
zaświadczenie (...) w S. o przyznaniu lokalu mieszkalnego oskarżonemu K. L.	k. 1495				
			dane z systemu NOE-SAD	k. 1463	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	P. S. (1)	Kwestionowanie przez oskarżonego P. S. (1) popełnienia wszystkich przypisanych mu przestępstw.	wyjaśnienia oskarżonego z początkowej fazy śledztwa i z rozprawy odwoławczej	k. 89-91. 102-104, 106-107, 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 318-319, 323-324 i 324a-324b. k.752-754 i 754a-754b, k. 755-758 i 758a-758b,760-762 i 762a-762b, 900-901, 971-973, 1267-1272);	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w Opolu na stronach 1-47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego (k. 1353-1399), wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego. Były to w szczególności wymienione tam zeznania świadków, w tym pokrzywdzonych, którzy opisali sposób dokonania	Należało także w pełni zaakceptować ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych: P. S. (1) (k. 89-91, 102-104, 106-107, 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 318-319, 323-324 i 324a-324b. k.752-754 i 754a-754b, k. 755-758 i 758a-758b,760-762 i 762a-762b, 900-901, 971-973, (...)-(...)); D. P. (k. 130-132,1013-1016, 1263-1267) oraz K. L. (1) (k. 150-151, 230-234, 282-289, 290-292, 612-613 i 613a-613b, (...)-(...), (...)-(...)).	

przestępstw przez sprawców, a także skradzione przez nich mienie i jego wartość. Zeznania pokrzywdzonych były potwierdzone wynikami śledczych oględzin miejsc przestępstw wraz ze sporządzoną dokumentacją fotograficzną, jak również dalszymi ustaleniami śledztwa co do osób sprawców i okoliczności popełnienia przez nich przestępstw. Istotne znaczenie dowodowe miały wyjaśnienia oskarżonych: P. S. (1) (k. 89-91, 102-104, 106-107, 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 318-319, 323-324 i 324a-324b. k.752-754 i 754a-754b, k. 755-758 i 758a-758b,760-762 i 762a-762b, 900-901, 971-973, (...)-	Oskarżeni mieli pełną swobodę w wybraniu linii obrony i korzystali z pomocy obrońców, co wykluczało jakiegokolwiek zarzuty o niezrozumienie swojej sytuacji prawnej i znaczenia złożenia wyjaśnień. w tej części, w jakiej przyznawali się do popełnienia przestępstw. Wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) złożone dobrowolnie podczas eksperymentów procesowych, w czasie których oskarżony wskazywał miejsca popełnionych przestępstw, a także opisywał okoliczności ich popełnienia (k. 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 323-324 i 324a-324b, k. 752-754 i 754a-754b, 755-758 i 758a-758b,760-762 i 762a-762b) były weryfikowane

(...); D. P. (k. 130-132, 1013-1016, 1263-1267) oraz K. L. (1) (k. 150-151, 230-234, 282-289, 290-292, 612-613 i 613a-613b, (...)-(...), (...)-(...)) w tej części, w jakiej przyznawali się do popełnienia przestępstw.	nie tylko wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, lecz także zeznaniami pokrzywdzonych, wynikami śledczych oględzin miejsc przestępstw z dokumentacją fotograficzną oraz dokumentacją pozostawionych śladów traseologicznych i daktyloskopijnych.
Wśród wyjaśnień oskarżonych, na czoło wysuwały się wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) złożone dobrowolnie podczas eksperymentów procesowych, w czasie których oskarżony wskazywał miejsca popełnionych przestępstw, a także opisywał okoliczności ich popełnienia (k. 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 323-324 i 324a-324b, 752-754 i 754a-754b, 755-758 i 758a-758b, 760-762 i 762a-762b). Wyjaśnienia te były weryfikowane	Pozwoliło to zweryfikować sposób wejścia sprawców do domów, ilość i wartość skradzionego mienia, a także przestępczą trasę oskarżonych, szczególnie P. S. (1). Co więcej, poddano w trakcie śledztw kontroli, do jakich stacji logował się telefon oskarżonego P. S. (1), co pozwoliło odtworzyć trasę, jaką pokonywali sprawcy przestępstw i odtworzyć

przez policjantów, którzy poddali kontroli, do jakich stacji logował się telefon oskarżonego P. S. (1), co pozwoliło odtworzyć trasę, jaką pokonywali sprawcy przestępstw i odtworzyć miejsca ich popełnienia.

W eksperymencie procesowym wziął także udział oskarżony K. L. (1) (k. 290-292) składając wyjaśnienia zbieżne z ustalonym przebiegiem zdarzeń.

miejsca ich popełnienia. Trzeba przy tym jasno i dobitnie stwierdzić obiektywnie, że w istotny sposób ułatwiło to uzyskanie informacji o przestępstwach przez organy procesowe i przyczyniło się do sprawnego przeprowadzenia postępowania.

W pełni wiarygodne były zeznania świadka – pokrzywdzonej B. R. (k. 12, 12a odpis, 13-15, 15a-15b odpis, 41-43, 43a odpis), która w sposób jasny i rzeczowy, bez emocji opisała sposób działania sprawców, w tym oskarżonego P. S. (1), który posługiwali się nożem zarówno podczas włamania do domu, jak i podczas dalszych przestępczych działań wobec pokrzywdzonej. Niewątpliwie pokrzywdzona opisywała swoje spostrzeżenia, uczciwie i

szczerze, także w tej fazie postępowania, gdy nie była jeszcze znana tożsamość sprawców i nie można było zarzucić jej jakichkolwiek uprzedzeń.

Zeznania świadka B. R., która nie zdołała złożyć zeznań przed sądem, gdyż zmarła, zostały jednak w pełni potwierdzone innymi dowodami: zeznaniami syna pokrzywdzonej – świadka K. R. (k. 29, 1290) i świadka E. G. (k. 17-19, odpis k. 19a-19b) oraz wynikami śledczych oględzin miejsca przestępstwa (k. 21-24, odpis k. 24a-24b) wraz z materiałem pogładowym (k. 40).

Potwierdzały to również krytycznie ocenione wyjaśnienia pozostałych oskarżonych: D. P. (k. 130-132, 1013-1016, 1263-1267) oraz K. L. (1)

		(k. 150-151, 230-234, 282-289, 290-292, 612-613 i 613a-613b, 1006-1009, 1261-1263).	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięzłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonych: P. S. (1) (k. 89-91, 102-104, 106-107, 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 318-319, 323-324 i 324a-324b. k.752-754 i 754a-754b, k. 755-758 i 758a-758b, 760-762 i 762a-762b, 900-901, 971-973, 1267-1272); D. P. (k. 130-132, 1013-1016,	Wyjaśnienia oskarżonych: P. S. (1) (k. 89-91, 102-104, 106-107, 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 318-319, 323-324 i 324a-324b. k.752-754 i 754a-754b, k. 755-758 i 758a-758b, 760-762 i 762a-762b, 900-901, 971-973, (...)- (...)); D. P. (k. 130-132, 1013-1016,	

	1263-1267) oraz K. L. (1) K. L. (1) (k. 150-151, (k. 150-151, 230-234, 230-234, 282-289, 282-289, 290-292, 290-292, 612-613 i 612-613 i 613a-613b,1006-1009, 613a-613b,1006-1009, 1261-1263) w 1261-1263) w których których oskarżony P. S. oskarżony P. S. (1) zaprzeczał (1) zaprzeczał popełnieniu popełnieniu szeregu szeregu przestępstw albo przestępstw albo wszyscy wszyscy oskarżeni starali oskarżeni starali się łagodzić się łagodzić swoją swoją przestępczą rolę przestępczą rolę i minimalizować i minimalizować swoje swoje przestępcze przestępcze zaangażowanie. zaangażowanie.	K. L. (1) (k. 150-151, 230-234, 282-289, 290-292, 612-613 i 613a-613b,1006-1009, 1261-1263) w których oskarżony P. S. (1) zaprzeczał popełnieniu szeregu przestępstw albo wszyscy oskarżeni starali się łagodzić swoją przestępczą rolę i minimalizować swoje przestępcze zaangażowanie były sprzeczne z przedstawionymi wyżej dowodami, zaprezentowanymi i krytycznie ocenionymi przez Sąd I instancji. Była to celowa i świadoma linia obrony obliczona na uniknięcie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego P. S. (1) oraz złagodzenie tej odpowiedzialności przez wszystkich oskarżonych.	

SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1), adw. S. S.		
1.	Oдноśnie do rozstrzygnięcia dotyczącego czynu z punktu 1 wyroku – zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne ustalenie, iż zachowanie oskarżonego P. S. (1) spełnia znamiona czynu zabronionego spenalizowanego w art. 280 § 2 k.k., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadka K. R. oraz jego matki B. R. wyraźnie wynika, iż w dniu zdarzenia dotyczącego tego czynu sprawcy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	nie posługiwali się nożem.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Jak wyżej wskazano, w pełni wiarygodne były zeznania świadka – pokrzywdzonej B. R. (k. 12, 12a odpis, 13-15, 15a-15b odpis, 41-43, 43a odpis), która w sposób jasny i rzeczowy, bez emocji opisała sposób działania sprawców, w tym oskarżonego P. S. (1), który posługiwali się nożem zarówno podczas włamania do domu, jak i podczas dalszych przestępczych działań wobec pokrzywdzonej. Niewątpliwie pokrzywdzona opisywała swoje spostrzeżenia, uczciwie i szczerze, także w tej fazie postępowania, gdy nie była			

jeszcze znana
tożsamość
sprawców i nie
można było
zarzucić jej
jakichkolwiek
uprzedzeń.

Zeznania

świadka B. R.,
która nie zdołała
złożyć zeznań
przed sądem,
gdyż zmarła,
zostały jednak w
pełni
potwierdzone
innymi
dowodami:
zeznaniem syna
pokrzywdzonej
– świadka K.
R. (k. 29, 1290)
i świadka E.
G. (k. 17-19,
odpis k. 19a-19b)
oraz wynikami
śledczych
ogłędzin miejsca
przestępstwa (k.
21-24, odpis k.
24a-24b) wraz
z materiałem
poglądowym (k.
40).

Potwierdzały to
również
krytycznie
ocenione
wyjaśnienia
pozostałych
oskarżonych: D.
P. (k.
130-132, 1013-1016,
1263-1267) oraz
K. L. (1)
(k. 150-151,
230-234,
282-289,
290-292,

612-613 i
613a-613b,1006-1009,
1261-1263).

Należało także w
pełni
zaakceptować
ocenę
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonych: P.
S. (1) (k.
89-91. 102-104,
106-107,
142-144d, 226a-
226e, 310-312
i 312a-312b, 3
18-319, 323-324
i 324a-324b.
k.752-754 i
754a-754b, k.
755-758 i
758a-758b,760-762
i 762a-762b,
900-901,
971-973,
1267-1272); D.
P. (k.
130-132,1013-1016,
1263-1267) oraz
K. L. (1)
(k. 150-151,
230-234,
282-289,
290-292,
612-613 i
613a-613b,1006-1009,
1261-1263).

Oskarżeni mieli
pełną swobodę
w wybraniu
linii obrony
i korzystali z
pomocy
obrońców, co
wykluczało
jakikolwiek
zarzuty o
niezrozumienie

swojej sytuacji
prawnej i
znaczenia
złożenia
wyjaśnień. w tej
części, w jakiej
przyznawali się
do popełnienia
przestępstw.

Wyjaśnienia
oskarżonego P.
S. (1) złożone
dobrowolnie
podczas
eksperymentów
procesowych, w
czasie których
oskarżony
wskazywał
miejsca
popełnionych
przestępstw, a
także opisywał
okoliczności ich
popełnienia (k.
142-144d, 226a-
226e, 310-312
i 312a-312b,
323-324 i
324a-324b,
752-754 i
754a-754b,
755-758 i
758a-758b,760-762
i 762a-762b)
były
weryfikowane
nie tylko
wyjaśnieniami
pozostałych
oskarżonych,
lecz także
zeznaniem
pokrzywdzonych,
wynikami
śledczych
ogłędzin miejsc
przestępstw z
dokumentacją

fotograficzną
oraz
dokumentacją
pozostawionych
śladów
traseologicznych
i
daktyloskopijnych.
Pozwoliło to
zweryfikować
sposób wejścia
sprawców do
domów, ilość i
wartość
skradzionego
mienia, a także
przestępczą
trasę
oskarżonych,
szczególnie P.
S. (1). Co
więcej, poddano
w trakcie śledztw
kontroli, do
jakich stacji
logował się
telefon
oskarżonego P.
S. (1) (por.
k. 100-101),
co pozwoliło
odtworzyć trasę,
jaką pokonywali
sprawcy
przestępstw i
odtworzyć
miejsca ich
popelnienia.
Trzeba przy tym
jasno i dobitnie
stwierdzić
obiektywnie, że
w istotny sposób
ułatwiło to
uzyskanie
informacji o
przestępstwach
przez organy
procesowe i
przyczyniło się

do sprawnego
przeprowadzenia
postępowania.

W
eksperymentach
procesowym
wziął także
udział oskarżony
K. L. (1)
(k. 290-292)
składając
wyjaśnienia
zbieżne z
ustalonym
przebiegiem
zdarzeń.

Wreszcie,
podczas
przeszukania
pokoju
hotelowego
zajmowanego
przez
oskarżonych: P.
S. (1) i D. P. w
hostelu (...) we
W. (k. 62-64),
jak również
przeszukania u
W. G.,
wskazanego
przez P. S.
(1) (k.325-329),
ujawniono
przedmioty
pochodzące z
dokonanych
przestępstw:

1) laptop marki
A. należący do A.
M. i pochodzący
z włamania do
domu
jednorodzinne
przy ul. (...) w
miejscowości G.,
dokonanego w

dniu 6 grudnia 2016r. przez oskarżonych: P. S. (1) i D. P. (k. 62-64); 2) zegarek marki (...) i figurki należące do B. M. i pochodzące z włamania domu jednorodzinnego w miejscowości C. przy ul. (...), dokonanego w dniu 15 września 2016r. (k. 325-329).		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie I zaskarżonego wyroku, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie było podstaw do zmiany wyroku		

i kwestionować tego, że oskarżony P. S. (1) oraz współdziałający z nim sprawcy nie popełnili przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Znamię użyte w art. 280 § 2 k.k. tzn. "posługuje się" należy interpretować szerzej niż występujące w art. 159 k.k. określenie "używa". Używaniem jest faktyczne zastosowanie przedmiotu (np. zadanie nim ciosu), natomiast "posługiwaniem się" może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem (zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (por. wyrok SN z dnia 30 września 1975 r. VI KRN 33/75, OSNKW 1976, nr 1, poz. 3 z glosą T. Bojarskiego, PiP 1977, z. 1 oraz wyrok SN z

dnia 9 grudnia
2002 r., II KKN
373/00, LEX nr
56921).

Jak wskazywano
w doktrynie,
błąd w
ustaleniach
faktycznych
(error facti)
przyjętych za
podstawę
orzeczenia to
błąd, który
wynika bądź to
z niepełności
postępowania
dowodowego
(tzw. błąd
"braku"), bądź
też z
przekroczenia
granic
swobodnej
oceny dowodów
(błąd
"dowolności").
Może on więc
być wynikiem
nieznajomości
określonych
dowodów lub
nieprzestrzegania
dyrektyw
obowiązujących
przy ocenie
dowodów (art.
7), np. błąd
logiczny w
rozumowaniu,
zlekceważenie
niektórych
dowodów, danie
wiary dowodom
nieprzekonującym,
bezpodstawne
pominięcie
określonych
twierdzeń

dowodowych,
oparcie się na
faktach w istocie
nieudowodnionych
itd. (T.
Grzegorzczuk –
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, wyd.
III, Zakamycze
2003,- s.
1133-1134).

Wielokrotnie
podkreślano w
orzecznictwie, że
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może ograniczać
się wyłącznie
do polemiki z
ocenami
dokonanymi
przez Sąd I
instancji, bez
wskazania jakich
konkretnie
uchybień w
zakresie zasad
logicznego
rozumowania
dopuszczył się
sąd w ocenie
zebranego
materiału
dowodowego.
Możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu, nie
może prowadzić
do wniosku
o dokonaniu
przez sąd błędu
w ustaleniach
faktycznych.

Wyraża to wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 10 maja
2005r. sygn.
WA – 10/05:
„Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może
sprowadzać się
do samej
polemiki z
ustaleniami
sądu a quo
wyrażonymi w
uzasadnieniu
zaskarżonego
rozstrzygnięcia,
lecz musi
zmierzać do
wykazania
jakich
konkretnie
uchybień w
zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego
dopuścił się
sąd w ocenie
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego.

Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w
kwestii ustaleń
faktycznych,
opartego nie na
innych
dowodach od
tych, na których
oparł się sąd

pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji.

OSNwSK
2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie

T. Grzegorzcyk
– Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, ,
wyd. III,
Zakamycze 2003
s. 1134 oraz
P. Hoffmański,
E. Sadzik, K.
Zgryzek –
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, t. II,
Warszawa 2007,
s. 666-667).

W realiach
niniejszej
sprawy, jak już
wyżej wskazano,
poza polemiką
z ustaleniami
faktycznymi, w
swojej apelacji
obrońca
oskarżonego nie
postawiła
zaskarżonemu
wyrokowi
żadnych
rzeczowych
zarzutów
dotyczących
niewłaściwego
odczytania treści
dowodów,
błędów
logicznego
rozumowania i
wnioskowania, a
także
sprzeczności
ustaleń Sądu
I instancji ze
wskazaniami
wiedzy i
zasadami
doświadczenia

życiowego. Mając powyższe na uwadze apelacja ta, w zakresie zarzutów odnoszących się do sprawstwa i winy, nie zasługiwała na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1), adw. S. S.		
2.	Odnosnie do rozstrzygnięcia dotyczącego czynów z punktu 2 wyroku oraz z punktu 3 wyroku, tj. co do czynów opisanych w zarzucie II, III, IV, VIII, IX, XI, XII, XIII, XIV – zarzuty: 1) błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony P. S. (1) dopuścił się czynów tam opisanych podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, w szczególności w osobach: E. P.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

J. B., M. M., P. G., W. M., J. W., U.'zuli N., J. I. oraz I. C., jak również wyjaśnień oskarżonego złożonych w trakcie postępowania sądowego, wyraźnie wskazuje, iż oskarżony P. S. (1) nie mógł dopuścić się zarzucanych w/w czynów, albowiem żaden z tych świadków nie widział osoby popełniającej w/w czyny zabronione, a to z kolei miało istotny wpływ na treść przedmiotowego rozstrzygnięcia;

2) obrazy przepisów postępowania, tj. art. 207 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowodu w postaci wizji lokalnej przy udziale funkcjonariuszy policji na etapie śledztwa w sposób sugestywny, z wyłączeniem zasady obiektywizmu, polegającym na tym, iż zgodnie

z wyjaśnieniami oskarżonego wzięte te były przeprowadzane w sposób niedokładny, oskarżony P. S. (1) nie był w stanie ustalić czy mógł przebywać w danych miejscach czy też nie, co miało wpływ na wynik rozstrzygnięcia;

3) obrazy przepisów postępowania, to jest art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie czynności mających doprowadzić do wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego, a także przyjęciu za wiarygodne zeznań świadków w szczególności w osobach: E. P., J. B., M. M., P. G., W. M., J. W., U. N., J. I. oraz I. C., podczas gdy z zeznań oskarżonego P. S. (1) wynika, iż brak było podstaw do przypisania oskarżonemu P. S. (1) sprawstwa

	w zakresie w/w czynów; 4) obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie zeznań świadków w osobach E. P., J. B., M. M., P. G., W. M., J. W., U. N., J. I. oraz I. C., poprzez danie wiary treściom tych zeznań podczas, gdy z zeznań w/w świadków nie wynika, jakoby to oskarżony P. S. (1) miał dopuścić się popełnienia zarzucanych mu czynów, albowiem żaden ze świadków nie widział sprawcy lub nie był w stanie go zidentyfikować, co miało istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Jak wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w Opolu – wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1) – przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał co do tego czynu wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonej zarzuconego jej przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.).

Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Bardzo naiwnie brzmiały zarzuty apelacji, oskarżonego P. S. (1) nie potwierdziły zeznania świadków: B. M., E. D., A. P., H. P., E. P., J. B., M. M., P. G., W. M., J. W., U. N., J. I. oraz I. C., z których wynika, że nie widzieli oskarżonego P. S. (1) i nie mogli go rozpoznać, albo podawali bardzo ogólny opis potencjalnego sprawcy, pozbawiony cech indywidualizujących sprawcę. Właśnie taki był sposób działania oskarżonego, że starał się on dokonywać włamań i kradzieży korzystając z nieobecności domowników, co jest charakterystyczne

dla przestępstw
tego rodzaju.
Oskarżony
jednak w trakcie
śledztwa
przyznał się do
popelnienia tych
przestępstw,
zlokalizował je
podczas
eksperymentów
procesowych,
podał ich
przebieg
zbieżnie z
zeznaniem
pokrzywdzonych
oraz sposób
ich popelnienia
odpowiadał
ustaleniom
śledczych
ogłędzin miejsc
przestępstwa,
uzupełnionych
dokumentacją
fotograficzną i
zabezpieczonymi
śladami
traseologicznymi
i
daktyloskopijnymi.
Choć ekspertyzy
daktyloskopijne
nie potwierdziły
ostatecznie, że
oskarżony P. S.
(1) pozostawił
na miejscach
przestępstw
ślady nadające
się do
identyfikacji, to
nie sprzeciwiało
się to ustaleniom
co do jego
sprawstwa, w
obliczu
pozostałych

omówionych
wyżej dowodów.

Wreszcie,
podczas
przeszukania
pokoju
hotelowego
zajmowanego
przez
oskarżonych: P.
S. (1) i D. P.
w hostelu (...)we
W. (k. 62-64),
jak również
przeszukania u
W. G.,
wskazanego
przez P. S.
(1) (k.325-329),
ujawniono
przedmioty
pochodzące z
dokonanych
przestępstw:

1) laptop marki
A. należący do A.
M. i pochodzący
z włamania do
domu
jednorodzinnego
przy ul. (...) w
miejscowości G.,
dokonanego w
dniu 6 grudnia
2016r. przez
oskarżonych: P.
S. (1) i D. P. (k.
62-64);

2) zegarek marki
(...) i figurki
należące do
B. M. i
pochodzące z
włamania domu
jednorodzinnego
w miejscowości
C. przy ul.

(...), dokonanego w dniu 15 września 2016r. (k. 325-329).

Kiedy jednak zawiody rachuby oskarżonego, że pokrzywdzonych nie ma w domu, w wypadku przestępstwa rozboju na szkodę pokrzywdzonej B. R., to okazało się, że sposób działania oskarżonego P. S. (1) i pozostałych współdziałających z nim sprawców był zgodny z wyjaśnieniami oskarżonych oraz z modus operandi sprawców w innych przypadkach.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:
1) uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów;
2) ewentualnie – uniewinnienie oskarżonego w

zasadny
częściowo zasadny

niezasadny

zakres przypisanych mu czynów wskazanych określonych w punkcie 2) wyroku w zakresie przestępstw opisanych w zarzucie II, VIII, XI, XIII i XIV oraz w punkcie 3) wyroku w zakresie przestępstw opisanych w zarzucie III, IV, IX, XII.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Nie było podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego P. S. (1) od przypisanych mu przestępstw, kwestionowanych w apelacji obrońcy. Jak wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w Opolu – wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy P. S. (1) – przeprowadził postępowanie dowodowe w	

sposób
prawidłowy i
wnikliwy.
Podczas
postępowania
dowodowego
Sąd I instancji
wyczerpał co
do tego czynu
wszystkie
dostępne
możliwości
dowodowe w
celu ustalenia
czy istnieją
podstawy do
przypisania
oskarżonej
zarzuczonego jej
przestępstwa,
respektując przy
tym zasady
procesowe, w
tym zasadę
prawdy
materialnej (art.
2 § 2 k.p.k.),
zasadę
bezstronności
(art. 4 k.p.k.),
zasadę in dubio
pro reo (art.
5 k.p.k.), a
także zasadę
swobodnej
oceny dowodów
(art. 7 k.p.k.).
Dokonane w
wyroku
ustalenia
faktyczne wolne
są od błędów
i uwzględniają
całokształt
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie
głównej i

apelacyjnej (art. 410 k.p.k.).			
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1), adw. S. S.		
3.	Odnosnie do rozstrzygnięcia dotyczącego czynów z pkt 2 wyroku oraz z pkt 3 wyroku, tj. co do czynów opisanych V, VI, VII, X, XV, XVI, XII – zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony P. S. (1) dopuścił się czynów tam opisanych podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, w szczególności w osobach: B. M., E. D., A. P., H. P., E. P., J. B., M. M., P. G., W. M., J. W., U. N., J. I. oraz I. C., jak również wyjaśnień oskarżonego złożonych w trakcie postępowania sądowego, wyraźnie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	wskazuje, iż oskarżony P. S. (1) nie mógł dopuścić się zarzucanych w/w czynów, albowiem żaden z tych świadków bądź nie widział osoby popełniającej w/w czyny zabronione, bądź też podawał bardzo ogólny opis potencjalnego sprawcy, pozbawiony cech indywidualizujących sprawcę, przez co opisane niniejszym wyrokiem czyny mogłyby zostać uznane za popełnione przez każdego mężczyznę, a zatem opisy te nie pozwalają na jednoznaczne przypisanie sprawstwa oskarżonemu P. S. (1), a to z kolei miało istotny wpływ na treść przedmiotowego rozstrzygnięcia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Wobec tożsamości zarzutów postawionych w apelacjach obrońcy oskarżonego P. S. (1), argumenty przemawiające za bezzasadnością wskazanych zarzutów przedstawiono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Ja już wyżej wskazano, naiwnie brzmiały zarzuty apelacji, oskarżonego P. S. (1) nie potwierdziły zeznania świadków: B. M., E. D., A. P., H. P., E. P., J. B., M. M., P. G., W. M., J. W., U. N., J. I. oraz I. C., z których wynika, że nie widzieli oskarżonego P. S. (1) i nie mogli go rozpoznać, albo podawali bardzo ogólny opis potencjalnego sprawcy, pozbawiony cech indywidualizujących sprawcę. Właśnie taki był sposób działania

oskarżonego, że starał się on dokonywać włamań i kradzieży korzystając z nieobecności domowników, co jest charakterystyczne dla przestępstw tego rodzaju. Oskarżony jednak w trakcie śledztwa przyznał się do popełnienia tych przestępstw, zlokalizował je podczas eksperymentów procesowych, podał ich przebieg zbieżnie z zeznaniami pokrzywdzonych oraz sposób ich popełnienia odpowiadał ustaleniom śledczych oględzin miejsc przestępstwa, uzupełnionych dokumentacją fotograficzną i zabezpieczonymi śladami traseologicznymi i daktyloskopijnymi. Choć ekspertyzy daktyloskopijne nie potwierdziły ostatecznie, że oskarżony P. S. (1) pozostawił na miejscach przestępstw

ślady nadające się do identyfikacji, to nie sprzeciwiało się to ustaleniom co do jego sprawstwa, w obliczu pozostałych omówionych wyżej dowodów.

Kiedy jednak zawiodły rachuby oskarżonego, że pokrzywdzonych nie ma w domu, w wypadku przestępstwa rozboju na szkodę pokrzywdzonej B. R., to okazało się, że sposób działania oskarżonego P. S. (1) i pozostałych współdziałających z nim sprawców był zgodny z wyjaśnieniami oskarżonych oraz z modus operandi sprawców w innych przypadkach.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:
1) uniewinnienie oskarżonego od

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wszystkich zarzucanych mu czynów; 2) ewentualnie – uniewinnienie oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów wskazanych określonych w punkcie 2) wyroku w zakresie przestępstw opisanych w zarzucie II, VIII, XI, XIII i XIV oraz w punkcie 3) wyroku w zakresie przestępstw opisanych w zarzucie III, IV, IX, XII.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie było podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego P. S. (1) od przypisanych mu przestępstw, kwestionowanych w apelacji obrońcy. Jak wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w Opolu – wbrew		

wywodom
zawartym w
apelacji obrońcy
P. S. (1)
– przeprowadził
postępowanie
dowodowe w
sposób
prawidłowy i
wnikliwy.
Podczas
postępowania
dowodowego
Sąd I instancji
wyczerpał co
do tego czynu
wszystkie
dostępne
możliwości
dowodowe w
celu ustalenia
czy istnieją
podstawy do
przypisania
oskarżonej
zarzuczonego jej
przestępstwa,
respektując przy
tym zasady
procesowe, w
tym zasadę
prawdy
materialnej (art.
2 § 2 k.p.k.),
zasadę
bezstronności
(art. 4 k.p.k.),
zasadę in dubio
pro reo (art.
5 k.p.k.), a
także zasadę
swobodnej
oceny dowodów
(art. 7 k.p.k.).
Dokonane w
wyroku
ustalenia
faktyczne wolne
są od błędów
i uwzględniają

całokształt
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie
głównej i
apelacyjnej (art.
410 k.p.k.).

Nie można w
żadnym
wypadku
doszukiwać się
także naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów
w tym, że Sąd
I instancji uznał
za
niewiarygodne
wyjaśnienia
oskarżonego P.
S. (1), odrzucając
szereg podanych
przez niego
okoliczności
jako
nieistotnych,
niewiarygodnych
i wynikające
wyłącznie z obaw
przed
odpowiedzialnością
karną.

Jak wielokrotnie
podkreślano w
doktrynie i
orzecznictwie,
przekonanie
Sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
art. 7 k.p.k.
wtedy, gdy:
jest poprzedzone

ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r.

sygn. II AKa
49/02 –
Prokuratura i
Prawo 2004,
nr 6, poz.
29). Wszystkim
tym wymogom
Sąd Okręgowy w
Legnicy sprostął,
nie naruszając
także przepisu
art. 5 § 2 k.p.k.
nakładającego
obowiązek
rozstrzygnięcia
niedających się
usunąć
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego.

Sąd Najwyższy
odnosił się w
szeregu swoich
orzeczeń do
tego jak należy
rozumieć i
stosować zasadę
in dubio pro reo.
Jak stwierdził w
jednym z nich:
„Zasada in dubio
pro reo (art.
5 § 2 k.p.k.)
nie ogranicza
utrzymanej w
granicach
racjonalności
swobody oceny
dowodów. Jeżeli
zatem z
materiału
dowodowego
wynikają różne
wersje
wydarzenia, to
nie jest to jeszcze
równoznaczne z
zaistnieniem
"nie dających się

usunąć wątpliwości" w rozumieniu tego przepisu. W takim wypadku sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów. Dopiero wtedy, gdy - po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości - wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Jeżeli jednak sąd dokona stanowczych ustaleń, to w ogóle nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości), a tylko powstaje kwestia, czy ustalenia te są prawidłowo dokonane (bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów).

(podpis)
SN z dnia 17.12.2003r.
sygn. V KK

72/03 - LEX nr 83771).

Podobne stanowisko znajdujemy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999r. sygn. IV KKN 714/98: „Stan określany przez ustawodawcę, jako "nie dające się usunąć wątpliwości"(art. 5 § 2 k.p.k.), powstaje - jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej - dopiero w następstwie oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu

zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów) (Prokuratura i Prawo 2000, nr 4, poz. 8).

Zarzuty wobec zaskarżonego wyroku postawione w apelacji obrońcy oskarżonego P.

S. (1) były bezpodstawne i życzeniowe, postawione przez przyzmat wyjaśnień oskarżonego w tej części, w której zaprzeczał swojemu sprawstwu. Zarzuty te były jednostronne, nie uwzględniały bowiem szerokiego wachlarza dowodów omówione i przedstawione przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.			
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1), adw. S. S.		
4.	<u>Oдноśnie do rozstrzygnięcia w zakresie kar jednostkowych wskazanych w pkt 1), 2), 3) wyroku</u> – zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez bezzasadne przyjęcie, że wymiar kar jednostkowych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

za przypisane
oskarżonemu
czyny spełniania
wymogi
prewencji
indywidualnej i
generalnej
określonej
przepisami art.
53 k.k. w
sytuacji, gdy
prawidłowo
oceniając stan
faktyczny Sąd
orzekający
winien
wymierzyć kary
jednostkowe w
łagodniejszym
zakresie.

Oдноśnie do
rozstrzygnięcia
w zakresie kary
łącznej – zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych
mającego istotny
wpływ na treść
rozstrzygnięcia
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, iż
kara łączna w
wymiarze 15
lat pozbawienia
wolności
realizuje cele
prewencji
indywidualnej i
generalnej w
sytuacji, gdy
prawidłowo
oceniając stan
faktyczny Sąd
orzekający
winien
wymierzyć karę

	w niższym zakresie.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obrońcy oskarżonego P. S. (1) co do błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez bezzasadne przyjęcie, że wymiar kar jednostkowych za przypisane oskarżonemu czyny spełniania wymogi prewencji indywidualnej i generalnej określonej przepisami art. 53 k.k. w sytuacji, gdy prawidłowo oceniając stan faktyczny Sąd orzekający winien wymierzyć kary jednostkowe w łagodniejszym zakresie.			

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego P. S. (1), Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wnikliwe ocenił wszelkie okoliczności, które miały wpływ na wymiar kar jednostkowych, a w szczególności:

1) wysoką społeczną szkodliwość przestępstw popełnionych przez oskarżonego, za cym przemawiały okoliczności przedmiotowe czynów (charakter dóbr prawnych, w które godziły przestępcze zachowania, w ty mienie pokrzywdzonych i poczucie bezpieczeństwa, a w wypadku pokrzywdzonej B. R. także dobro w postaci wolności od przemocy i grózb jej użycia we własnym domu, rozmiar skradzionego

mienia, rozmiar wyrządzonych szkód, jak również działanie oskarżonego ze współdziałaniem z innymi osobami i w sposób zaplanowany i przygotowany, wciąganie pozostałych oskarżonych do działalności przestępczej), a także okoliczności podmiotowe (umyślność, postać zamiaru bezpośredniego, niskie motywy i pobudki oskarżonego P. S. (1), chcącego w najkrótszym możliwym czasie zyskać pożądane mienie);

2) właściwości i warunki osobiste oskarżonego P. S. (1), wśród których należało uwzględnić wielokrotną karalność, przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu, działanie w warunkach recydywy wielokrotnej z

art. 64 § 2
k.k., negatywna
opinia
środowiskowa,
czynienie sobie
z działalności
przestępczej
sposobu na
życie;

3) postawę
procesową
oskarżonego P.
S. (1), który
jednak na
poszczególnych
etapach
postępowania
przyznał się
do wszystkich
postawionych
mu zarzutów,
a także opisał
przebieg
przestępstw, jak
również rolę
swoją i
pozostałych
sprawców.

Ta ostatnia
okoliczność
skłoniła do
przyjęcia, że
wyjaśnienia
oskarżonego P.
S. (1) złożone
dobrowolnie
podczas
eksperymentów
procesowych, w
czasie których
oskarżony
wskazywał
miejsca
popelnionych
przestępstw, a
także opisywał
okoliczności ich
popelnienia (k.

142-144d, 226a-
226e, 310-312
i 312a-312b,
323-324 i
324a-324b,
752-754 i
754a-754b,
755-758 i
758a-758b,760-762
i 762a-762b)
pozwalały
jednak na
przyjęcie, że
obiektywnie
oskarżony
przyczynił się
do wykrycia
przestępstw i
pociągnięcia do
odpowiedzialności
karnej ich
sprawców, w
tym do
poniesienia
odpowiedzialności
przez samego
oskarżonego.
Wyjaśnienia
oskarżonego, w
których się
przyznał do winy
i wskazał na
wizjach
lokalnych
miejsca
przestępstw,
były
weryfikowane
nie tylko
wyjaśnieniami
pozostałych
oskarżonych,
lecz także
zeznaniem
pokrzywdzonych,
wynikami
śledczych
ogłędzin miejsc
przestępstw z
dokumentacją

fotograficzna
oraz
dokumentacją
pozostawionych
śladów
traseologicznych
i
daktyloskopijnych.
Pozwoliło to
zweryfikować
sposób wejścia
sprawców do
domów, ilość i
wartość
skradzionego
mienia, a także
przestępczą
trasę
oskarżonych,
szczególnie P.
S. (1). Co
więcej, poddano
w trakcie śledztw
kontroli, do
jakich stacji
logował się
telefon
oskarżonego P.
S. (1) (por.
k. 100-101),
co pozwoliło
odtworzyć trasę,
jaką pokonywali
sprawcy
przestępstw i
odtworzyć
miejsca ich
popelnienia.
Trzeba przy tym
jasno i dobitnie
stwierdzić
obiektywnie, że
w istotny sposób
ułatwiło to
uzyskanie
informacji o
przestępstwach
przez organy
procesowe i
przyczyniło się

do sprawnego
przeprowadzenia
postępowania.

Takie
postępowanie
oskarżonego P.
S. (1),
niezależnie od
późniejszego
kwestionowania
swojego
sprawstwa i
winy, nie mogło
pozostać bez
wpływu na
wymiar kary
łącznej. W tym
zakresie należało
podzielić
częściowo zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych
mającego istotny
wpływ na treść
rozstrzygnięcia
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, iż
kara łączna w
wymiarze 15
lat pozbawienia
wolności
realizuje cele
prewencji
indywidualnej i
generalnej w
sytuacji, gdy
prawidłowo
oceniając stan
faktyczny Sąd
orzekający
winien
wymierzyć karę
w niższym
zakresie.
Związek
podmiotowo-
przedmiotowy

przestępstw i ich okoliczności były tak mocno zbliżone (wręcz tożsame), że dawały podstawę złagodzenia kary łącznej do 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: 1) wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności za czyny określone w pkt 1) w zakresie przestępstwa opisanego w zarzucie I, pkt 2) wyroku w zakresie przestępstwa opisanego w zarzucie V, VI, VII, X, XV, XVII oraz w pkt 3) wyroku w zakresie przestępstwa opisanego w zarzucie XVI w wysokości do 10 lat pozbawienia wolności; 2) z ostrożności procesowej – wymierzenie kary łącznej w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

niższym zakresie niż orzeczone przez Sąd I instancji.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Jak już wyżej wskazano, nie było podstaw do zmiany wyroku i złagodzenia kar jednostkowych za przestępstwa przypisane oskarżonemu P. S. (1). Jednak postępowanie oskarżonego P. S. (1), opisane wyżej i polegające na współdziałaniu z organami procesowymi w odtworzeniu miejsc popełnionych przez niego przestępstw podczas eksperymentów procesowych (k. 142-144d, 226a-226e, 310-312 i 312a-312b, 323-324 i 324a-324b, 752-754 i 754a-754b, 755-758 i 758a-758b, 760-762 i 762a-762b)	

dało podstawę do złagodzenia wymiary kary łącznej. Niezależnie od późniejszego kwestionowania swojego sprawstwa i winy przez oskarżonego P. S. (1), nie mogło to pozostać bez wpływu na wymiar kary łącznej. Kara łączna w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności nie realizowała celów prewencji ogólnej i szczególnej z art. 53 § 1 i 2 k.k., gdyż pomijała istotną pomoc udzieloną podczas śledztwa przez oskarżonego P. S. (1) organom procesowym.

Należy wreszcie zwrócić uwagę, że szczegółowa analiza pierwszych czynności wykrywczych, w szczególności analiza połączeń telefonicznych z policyjnym numerem alarmowym 997 (k. 30-32) oraz treści nagranych połączenia

(protokół
ogłędzin – k.
36-38, 39)
jednoznacznie
każe uznać, że
to w istocie
oskarżony P. S.
(1) telefonował
na policję i
zwrócił uwagę
na popełniony
przez siebie
napad
rabunkowy na
osobie B. R.,
w także opisał
drugiego ze
sprawców
(oskarżonego K.
L. (1)), do
którego miał
pretensje na tle
relacji
osobistych z
nim. Ostatecznie
to doprowadziło
do
zainteresowania
organów
ścigania
oskarżonym P. S.
(1) i pozostałymi
oskarżonymi, a
następnie
wykryciem
szeregu
przestępstw
objętych
niniejszym
postępowaniem.

Nakazywało to,
przez pryzmat
przepisu art.
85a k.k. wziąć
pod uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które kara ma
osiągnąć w

stosunku do
oskarżonego P.
S. (1), a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa. Z
tych przyczyn
postawa
procesowa
oskarżonego
skłoniła do
złagodzenia
wymiaru kary
łączniej.

Zmieniono
zatem
zaskarżony
wyrok w
stosunku do
oskarżonego P.
S. (1) w ten
sposób, że

wymiar kary
łączniej
orzeczonej w
stosunku do
oskarżonego P.
S. (1) w
punkcie 4 części
rozstrzygającej
obniżono do
12 (dwunastu)
lat pozbawienia
wolności,
stwierdzając, że
podstawą tego
orzeczenia są
przepisy art. 85 §
1 k.k., art. 86 § 1
k.k. i art. 91 § 2
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
na dzień 15
kwietnia 2016r.

Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1), adw. S. S.		
5.	Odnosnie do rozstrzygnięcia w zakresie orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody – zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie zawyżonej wysokości tejże szkody podczas, gdy wskazane przez świadków wysokości poszczególnych szkód miały charakter subiektywny, niepotwierdzony żadnymi dowodami zakupu lub polisami ubezpieczenia wskazujących na ich wartość, a w konsekwencji nie odzwierciedlały rzeczywistej wysokości materialnej szkody.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwiąże o powodach		

	uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Poza głosłowymi zarzutami zawyżenia wysokości szkód przez pokrzywdzonych, obrońcy oskarżonego P. S. (1) nie przedstawiła żadnej rzeczowej argumentacji podważającej wyliczenia szkód przez pokrzywdzonych, które zostały przedstawione organom procesowym bezpośrednio po przestępstwach, a także nie budziły wątpliwości co do wiarygodności. Nie pozwalało to na uwzględnienie tego zarzutu.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę orzeczeń co do środków kompensacyjnych w postaci	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

obowiązku naprawienia szkody.		
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie było podstaw do zmiany wyroku, gdyż poza gołosłownymi zarzutami zawyżenia wysokości szkód przez pokrzywdzonych, obrońcy oskarżonego P. S. (1) nie przedstawiła żadnej rzeczowej argumentacji podważającej wyliczenia szkód przez pokrzywdzonych, które zostały przedstawione organom procesowym bezpośrednio po przestępstwach, a także nie budziły wątpliwości co do wiarygodności. Nie pozwalało to na uwzględnienie wniosku o zmianę zaskarżonego		

wyroku poprzez zmianę orzeczeń co do środków kompensacyjnych w postaci obowiązku naprawienia szkody.			
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego D. P., adw. P. F. (2)		
6.	Zarzuty rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, poprzez nieuwzględnienie okoliczności łagodzących, a mianowicie przyznania się oskarżonego do sprawstwa i winy, wyrażenia skruchy i przeproszenia pokrzywdzonych, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia rażąco surowej kary, która stoi w sprzeczności z dyrektywami kary, o których mowa w art. 53 k.k., tj. kary 6 (sześciu) miesięcy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie XIX petitum zaskarżonego wyroku, zamiast kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Całkowicie bezzasadny był zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu D. P., w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, poprzez nieuwzględnienie okoliczności łagodzących, a mianowicie przyznania się oskarżonego do sprawstwa i winy, wyrażenia skruchy i przeproszenia pokrzywdzonych, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia rażąco surowej			

kary, która stoi w sprzeczności z dyrektywami kary, o których mowa w art. 53 k.k., tj. kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie XIX petitum zaskarżonego wyroku, zamiast kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w wymiarze zbliżonym do dolnych granic ustawowego zagrożenia absolutnie nie raziała nadmierną surowością.

Kara ta uwzględniała także istotne okoliczności obciążające, w tym uprzednią karalność oskarżonego D. P. za przestępstwa umyślne. Nie mogła zostać więc wymierzona w minimalnych granicach ustawowego

zagrożenia, jak tego chciałby obrońca oskarżonego. Także okoliczności popełnionego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegającego na współdziałaniu przestępczym z oskarżonym P. S. (1) oraz sposób działania (wykorzystanie chwilowej nieuwagi pokrzywdzonej M. S. przez bezpośredniego sprawcę i zabór portfela wraz z dowodem osobistym i pieniędzmi w kwocie 1000 zł), świadczyły o zuchwałości i demoralizacji sprawców, przy czym znacznie bardziej oskarżonego P. S. (1) niż oskarżonego D. P.. Rola tego ostatniego była niewątpliwie podrzędna wobec P. S. (1), gdyż polegała na podwiezieniu go do miejsca przestępstwa i oczekiwaniu w samochodzie. Te

okoliczności, oceniane łącznie, przekonywały ostatecznie o bezzasadności apelacji obrońcy oskarżonego, domagającego się złagodzenia kary.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wymieniony w punkcie XIX petitum zaskarżonego wyroku kary w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie było podstaw do zmiany wyroku i złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu D. P. za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k.		

w zw. z art. 11 § 2 k.k., opisane w punkcie XIX petitum zaskarżonego wyroku i przypisane w punkcie 8 części rozstrzygającej wyroku. Powody nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego przedstawiono we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia wyroku.				
Lp.	Zarzut apelacji Prokuratora Rejonowego w O.co do oskarżonego D. P.			
7.	Zarzut rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec oskarżonego D. P. wyrażającą się w wymierzeniu mu za przypisane w punktach: XVIII i XX części wstępnej wyroku przestępstwa przyjmując, iż popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw kary 1 (jednego) roku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

pozbawienia
wolności oraz
za przypisane
w punkcie XIX
części wstępnej
wyroku
przestępstwo
kary 6 (sześciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
kary łącznej 1
(jednego) roku
pozbawienia
wolności,
wskutek czego
orzeczone kary
jednostkowe
oraz kara łączna,
szczególnie w
świetle
okoliczności
czynów oraz
ich charakteru,
wcześniejszej
karalności,
rozmiaru
wyrządzonej
szkody, stopnia
zawinienia
oskarżonego
oraz rodzaju
naruszonych
reguł nie
odzwierciedlają
wysokiej
społecznej
szkodliwości
tego rodzaju
czynów i tym
samym stanowią
wobec D. P. zbyt
łagodny środek
represji, który w
tej

postaci nie czyni
zadość
dyrektywom
wymiaru kary

	i nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie tak prewencji indywidualnej, jak również ogólnej.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
I. Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w obu apelacjach, należy w pierwszej kolejności odnieść się do kwestii podstawowych, a mianowicie do tego, jakie okoliczności bierze pod uwagę sąd przy wymiarze kary. Zgodnie z art. 53 k.k., sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień			

społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa (§
1). Wymierzając
karę, sąd
uwzględnia w
szczególności
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy,
zwłaszcza w
razie
popęnienia
przestępstwa na
szkodę osoby
nieporadnej ze
względu na wiek
lub stan zdrowia,
popęnienie
przestępstwa
wspólnie z
nieletnim,
rodzaj i stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób

życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu, a
zwłaszcza
staranie o
naprawienie
szkody lub
zadośćuczynienie
w innej formie
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,
a także
zachowanie się
pokrzywdzonego
(§ 2).
Jednocześnie, na
podstawie art.
55 k.k.,
okoliczności
wpływające na
wymiar kary
uwzględnia się
tylko co do
osoby, której
dotyczą.

Zgodnie z
przepisem art.
115 § 2 k.k., przy
ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu sąd bierze
pod uwagę
rodzaj i
charakter
naruszonego
dobra, rozmiary
wyrządzonej lub
grożącej szkody,
sposób i
okoliczności
popelnienia
czynu, wagę
naruszonych
przez sprawcę

obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Wyrażona w art. 53 § 1 k.k. zasada swobodnego uznania sędziowskiego oznacza, że sąd może wprawdzie swobodnie poruszać się w granicach wyznaczonych dolną i górną granicą zagrożenia karnego, niemniej jednak jego uznanie nie ma charakteru dowolnego, co oznacza, że sąd, podejmując decyzję, musi wziąć pod uwagę kilka dyrektyw, które de facto ograniczają jego swobodę w zakresie wymiaru kary. Zasada ta jest realizowana tym pełniej, im większą swobodę w zakresie wymiaru kary ustawa pozostawia

sędziemu.

Podkreślenie w ustawie swobody sędziowskiego uznania stanowi refleks konstytucyjnej zasady niezawisłości sędziowskiej i oznacza, że nikt i nic - poza samym sądem (i oczywiście ustawowymi granicami) - nie może wpływać na rodzaj i wymiar kary (J. Wojciechowska, w: G. Rejman (red.), Kodeks karny. Część ogólna.

Komentarz, Warszawa 1999, s. 915; także P. Hofmański, L.K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) Kodeks karny. Komentarz pod ref. M. Filara, wyd. V, WK 2016, teza 3 do art. 53 k.k.).

Już ustawy wymiar kary wskazuje jak ustawodawca ocenia stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, a także oznacza normatywnie ramy prawne, w których

następuje
konkretyzacja
przez sąd
wymiaru kary
stosowanego
wobec sprawcy
środka
karnoprawnej
reakcji na
popelnienie
czynu
przestępnego.
Bazowym jego
elementem jest
ustawowe
zagrożenie,
które
odzwierciedla
stopień
karygodności
określonej
kategorii czynów
zabronionych,
dlatego na jego
granice nie mogą
mieć wpływu
jakikolwiek
czynniki
indywidualizujące
występujące w
realiach
konkretnego
stanu
faktycznego
(por. J.
Raglewski,
Model
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
w polskim
systemie prawa
karnego. Analiza
dogmatyczna w
ujęciu
materialnoprawnym,
Kraków 2008,
s. 33; także
P. Hofmański,
L.K. Paprzycki,
A. Sakowicz (w:)

Kodeks karny.
Komentarz pod
ref. M. Filara,
wyd. V, WK
2016, teza 3 do
art. 53 k.k.).

Ustawowe
zagrożenie karą
wyraża zatem
abstrakcyjne
przekonanie
ustawodawcy o
granicach
społecznej
szkodliwości
danego
przestępstwa,
nagminności
tego rodzaju
przestępstw oraz
względach
prewencyjnych
w zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływania
kar przez
ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej.

Ustawowe
zagrożenie karą
wyznacza
pierwszy etap
wymierzania
kary wobec
konkretnego
sprawcy, gdyż
sąd powinien
w tej fazie
zdecydować, czy
orzec karę w
granicach
ustawowego
zagrożenia, czy
też

nadzwyczajnie ją
złagodzić lub
obostrzyć ze
względu na
okoliczności
czynu,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, a także
postawę
oskarżonego i
jego zachowanie
po popełnieniu
przestępstwa, w
tym postawę
procesową.

Warto zatem
prześledzić w
niniejszej
sprawie
wymienione
wyżej
okoliczności
wpływające na
wymiar kary
w niniejszej
sprawie w
odniesieniu do
oskarżonego D.
P., w tym
zarówno
okoliczności
obciążające, jak
i łagodzące, gdyż
na tym tle będzie
łatwiej ocenić
zasadność
wniesionych
środków
odwoławczych.
Okoliczności te
przedstawił Sąd
Okręgowy w
Opolu w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, jednak
wobec

lakoniczności
tego
uzasadnienia,
wypada jeszcze
raz je
przedstawić w
sposób
uporządkowany.

II. Niewątpliwie
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
popelnionego
przez
oskarżonego D.
P. był znaczący,
co dostrzegł
Sąd Okręgowy
w Opolu i
czemu dał wyraz
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.
Świadczyły o
tym okoliczności
podmiotowe
czynu
(umyślność,
zamiar
bezpośredni),
jako również
przedmiotowe
czynu (rodzaj
naruszonego
dobra
chronionego,
czyli mienie
pokrzywdzonych,
jak również
działanie
oskarżonego
wspólnie i w
porozumieniu z
inną osobą, czyli
oskarżonym P.
S. (1). Oceniając
te okoliczności
Sąd Okręgowy

w Opolu uznał jednak słusznie, że wystarczające będzie wymierzenie oskarżonemu D. P. kar jednostkowych:

1) kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 7 części rozstrzygającej za ciąg przestępstw (art. 91 § 1 k.k.): z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisanego w zarzucie XVIII oraz przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. opisanego w zarzucie XX;

2) kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 8 części rozstrzygającej za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisane w zarzucie XIX;

a w konsekwencji wymierzenie na podstawie art. 85 § 1 kk, art.

86 § 1 kk w zw.
z art. 91 § 2
k.k. kary łącznej
1 (jednego) roku
pozbawienia
wolności.

Wśród
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
przestępstw,
których się
dopuścił
oskarżony D.
P., było bowiem
szereg
okoliczności
istotnie
umniejszających
stopień
społecznej
szkodliwości
jego czynu. Jeśli
chodzi o
okoliczności
przedmiotowe,
to Sąd Okręgowy
w Opolu słusznie
zwrócił uwagę
na istotnie
podrzedną rolę
oskarżonego D.
P. w
popelnionych
wspólnie i w
porozumieniu z
oskarżonym P.
S. (1)
przestępstwach.
Jest absolutnie
bezsporne, że
bezpośrednio
kradzieży i
włamań
dokonywał P. S.
(1), a oskarżony
D. P. oczekiwał
na tzw. czatach
i zapewniał obu

sprawcom
szybki oddalenie
się z miejsca
zdarzenia oraz
pomocy w
spieniężeniu lub
pozbyciu się
skradzionych
rzeczy.
Niewątpliwie,
podmiotowo,
wskazane
okoliczności
czynu, pozwalały
na łagodniejszą
ocenę działania
oskarżonego D.
P., jako niższego
w hierarchii
przestępczej
wobec
wielokrotnie
karanego i
zdemoralizowanego
oskarżonego P.
S. (1), mającego
głos decydujący
w działaniu
przestępczym
(wyborze miejsc
przestępstwa,
sposobu
działania, a także
decydowania o
wszystkich
innych
okolicznościach
popelnianych
przestępstw).

Wbrew
zarzutom
apelacji
prokuratora,
Sąd Okręgowy w
Opolu dostrzegł
fakt uprzedniej
karalności
oskarżonego D.
P., dając temu

wyraz w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Trzeba
jasno stwierdzić,
że poprzednie
skazania
oskarżonego D.
P. w latach
2014-2016 nie
świadczyły o
jego wybitnej
demoralizacji, co
zdawało się
dominować w
apelacji
oskarżyciela
publicznego.
Oskarżony D.
P. był bowiem
dwukrotnie
skazany (k.
1077-1079,
1213-1215):

1) wyrokiem
Sądu
Rejonowego w
Turku z dnia
2.04.2014r.
sygn. II K
- 29/14, za
przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art.
278 § 1 k.k., na
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym jej
wykonania na
okres 3 lat próby
oraz 50 stawek
dziennych
grzywny, z
ustaleniem
wysokości
stawki dziennej
na 10 złotych;

2) wyrokiem
Sądu
Rejonowego w
Kole z dnia
10.05.2016r.
sygn. II K
– 97/16, za
przestępstwo z
art. 12a ust.
2 ustawy o
wyrobie
alkoholu
etylowego oraz
wytwarzaniu
wyrobów
tytoniowych, na
karę 150 stawek
dziennych
grzywny, z
ustaleniem
wysokości
stawki dziennej
na 10 złotych;

przy czym
zarówno
przypisane mu
przestępstwa,
jak i orzeczone
kary
wolnościowe
świadczą o
tym, że popełnił
przestępstwa,
które nie
odznaczały się
dużą społeczną
szkodliwością, a
właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego, ja i
cele
wychowawcze i
zapobiegawcze
orzeczonych kar
były realizowane
przez kary
wolnościowe.

Należało także zgodzić się z Sądem Okręgowym w Opolu, że postawa procesowa oskarżonego D. P. przemawiała za orzeczeniem kar jednostkowych w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, zaś kary łącznej wedle zasady absorpcji.

Niewątpliwie oskarżony D. P. przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym (k. 130-132,1013-1016, 1263-1267).

Karom w tej postaci nie sprzeciwia się ocena właściwości i warunków osobistych tego oskarżonego (por. wywiad policyjny – k. 1116 oraz dane z systemu NOE-SAD – k. 1462).

III. Odnosząc się do apelacji Prokuratora Rejonowego w O.należy zdecydowanie

odrzuć zarzuty
o rażącej
niewspółmierności
kar
jednostkowych i
kary łącznej 1
(jednego) roku
pozbawienia
wolności.

W pierwszej
kolejności należy
zważyć na to, że
w swojej apelacji
prokurator
przedstawił jako
okoliczności
obciążające,
okoliczności
odnoszące się
do ustawowych
znamion
przypisanych
oskarżonemu D.
P. przestępstw z
art. 279 § 1 k.k.
w zw. z art. 275
§ 1 k.k. i art. 278
§ 1 k.k. w zw.
z art. 275 § 1
k.k., co nie było
w prawidłowe.
Okoliczności te,
jak wskazano we
wcześniejszym
fragmencie
niniejszego
uzasadnienia,
zostały już
bowiem
uwzględnione
przez
ustawodawcę w
rozmiarze
sanekcji karnej za
te przestępstwa.

Jak już wyżej
wskazano,
ustawowe

zagrożenie
sankcją karną
za wymienione
przestępstwa
odzwierciedlało
ustalony przez
ustawodawcę
stopień
karygodności tej
kategorii czynów
zabronionych, a
zatem wyrażało
zatem
abstrakcyjne
przekonanie
ustawodawcy o
granicach
społecznej
szkodliwości
danego
przestępstwa,
nagminności
tego rodzaju
przestępstw oraz
względach
prewencyjnych
w zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływania
kar przez
ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej. Z tych
powodów nie
można było
traktować, jako
obciążających,
okoliczności
podniesionych w
uzasadnieniu
apelacji
prokuratora
odnoszących się
do ustawowych
znamion
przestępstwa, a

mianowicie tego,
że oskarżony
P. S. (1) nie
ukrywał przed
D. P. swoich
zamiarów
odnośnie
planowanych
kradzieży z
włamaniem, a
zatem oskarżony
D. P. o nich
wiedział i się
na to nie
tylko godził,
ale również
aktywnie brał
w nich udział.
Oczywiste było
także
przestępcze
współdziałanie
obu sprawców,
którzy wspólnie
jeździli po
wioskach w
poszukiwaniu
okazji do
popelnienia
przestępstwa, a
po dokonanych
włamaniu
również
spieniężali w
lombardach
skradzione
przedmioty,
wyrzucał w lesie
zabrane z
miejsca
przestępstwa
dokumenty,
zakupił na swoje
dane samochód,
który służył
oskarżonym do
przemieszczania
się i
dokonywania
kradzieży z

włamaniem.
Nadto
partycypował w
zyskach
uzyskiwanych z
popelnionych
przestępstw,
gdyż nie tylko
otrzymał od
P. S. (1)
„wynagrodzenie”
za dokonane
włamanie, jak
również
uzyskane z
przestępstwa
pieniądze
przeznaczone
były na
utrzymanie się
oskarżonych, tj.
nocleg,
wyżywienie,
benzyna, za
które to rzeczy
oskarżony D.
P. nie płacił
własnymi
pieniędzmi.

Te elementy
przestępstw
stanowiły ich
istotę, a bez
akceptacji
ustawowych
znamion
przestępstwa
(akceptowania
wyszukiwania
miejsc
przestępstw i
sposobu ich
dokonania, z
zamiarem
bezpośrednim)
nie byłoby w
ogóle mowy o
realizacji ich
ustawowych

znamion).

Korzystanie ze skradzionego mienia, jako rzeczy własnej, także świadczyło o realizacji przestępczym znamion przypisanych czynów.

Jak słusznie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, „okoliczności należące do znamion danego przestępstwa nie mogą być w zasadzie traktowane jako okoliczności wpływające na zaostrenie lub złagodzenie kary.

Okoliczności te mogą być jednak traktowane jako wpływające na wymiar kary wtedy, gdy w rachubę wchodzi okoliczności podlegające stopniowaniu co do ich nasilenia (np. stopień nietrzeźwości), jakości (np. stopień spowodowanego kalectwa) lub nagromadzenia.

W wypadku skazania za przestępstwo na podstawie dwóch lub więcej zbiegających się przepisów okoliczności stanowiące znamiona przestępstw określonych w tych przepisach mogą być uznane za obciążające, z wyłączeniem tych, które mieszczą się w przepisie, na którego podstawie wymierzono karę" (wyrok SN z 18 grudnia 1974 r., sygn. V KR - 341/74, OSNKW 1975, Nr 2, poz. 25).

Na tę kwestię zwracał także wielokrotnie uwagę Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wywodząc, że okoliczności, które stanowią znamiona czynu zabronionego przez ustawę karną i zostały już uwzględnione przez ustawodawcę przy zakresłaniu granic ustawowego

zagrożenia (sankcji karnej), nie mogą być traktowane dodatkowo jako okoliczności wpływające na wymiar kary w ramach tej właśnie sankcji, chyba że podlegają stopniowaniu co do nasilenia lub jakości (por. wyrok SA we Wrocławiu z 9 maja 2012 r., sygn. II AKa - 112/12, LEX nr 1164207 oraz wyrok SA we Wrocławiu z 14 października 2005 r., sygn. II AKa - 256/05, OSA 2006, z. 2, poz. 7).		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: 1) zmianę orzeczonej wobec oskarżonego D. P. kary z punkcie 7 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie oskarżonemu D. P. za przypisane mu przestępstwa z punktów XVIII i XX części	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wstępnej wyroku, przy przyjęciu, iż popełniono je w warunkach ciągu przestępstw, kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

2) zmianę orzeczonej wobec oskarżonego D. P. kary z punktu 8 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie oskarżonemu D. P. za czyn z punktu XIX części wstępnej wyroku kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

3) zmianę orzeczonej wobec oskarżonego D. P. kary z punktu 9 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie oskarżonemu D. P. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Nie było podstaw do zmiany wyroku i kategorycznego zaostżenia jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wobec oskarżonego D. P. za przypisane mu przestępstwa z punktów XVIII i XX części wstępnej wyroku i wymierzenie za nie kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a także za przestępstwo przypisane mu w punkcie 8 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie oskarżonemu D. P. za czyn z punktu XIX części wstępnej wyroku kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, jak również wymierzenie kary łącznej 4 (czterech)	

lat pozbawienia wolności.
 Orzeczone kary jednostkowe, a także kara łączna nie razily nadmierną surowością i utrzymanie w tym zakresie zaskarżonego wyroku nie było rażąco niesprawiedliwe (w oparciu o art. 440 k.p.k.).

Ocena zachowania oskarżonego po przestępstwie i jej postawy procesowej przekonuje, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także co do odpłaty za popełnione czyny, wypełnią kary orzeczone w zaskarżonym wyroku przez Sąd Okręgowy w Opolu.

Lp.	Zarzut apelacji Prokuratora Rejonowego w O.co do oskarżonego K. L. (1)	
8.	Zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej	# zasadny

wobec oskarżonego K. L. (1), wyrażającą się w wymierzeniu mu za przypisane w punkcie XXI części wstępnej wyroku przestępstwo kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, wskutek czego orzeczona kara jednostkowa za czyn z pkt XXI części wstępnej wyroku oraz kara łączna, szczególnie w świetle okoliczności czynów oraz ich charakteru, wcześniejszej karalności, rozmiaru wyrządzonej szkody, stopnia zawinienia oskarżonego oraz rodzaju naruszonych reguł nie odzwierciedla wysokiej społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów i tym samym stanów! wobec K. L. (1) zbyt łagodny środek represji, który w tej	# częściowo zasadny # niezasadny

	postaci nie czyni zadość dyrektywom wymiaru kary i nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie tak prewencji indywidualnej, jak również ogólnej.		
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
	I. Wobec tożsamości zarzutów postawionych w apelacji Prokuratora Rejonowego w O.co do rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej, dotyczących oskarżonego D. P., należy w całości je podzielić także w odniesieniu do oskarżonego K. L. (1). Wyrażona w art. 53 § 1 k.k. zasada swobodnego uznania sędziowskiego oznacza, że sąd		

może wprawdzie swobodnie poruszać się w granicach wyznaczonych dolną i górną granicą zagrożenia karnego, niemniej jednak jego uznanie nie ma charakteru dowolnego, co oznacza, że sąd, podejmując decyzję, musi wziąć pod uwagę kilka dyrektyw, które de facto ograniczają jego swobodę w zakresie wymiaru kary. Zasada ta jest realizowana tym pełniej, im większą swobodę w zakresie wymiaru kary ustawa pozostawia sędziemu. Podkreślenie w ustawie swobody sędziowskiego uznania stanowi refleks konstytucyjnej zasady niezawisłości sędziowskiej i oznacza, że nikt i nic - poza samym sądem (i oczywiście ustawowymi granicami) - nie może wpływać na rodzaj i

wymiar kary (J. Wojciechowska, w: G. Rejman (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 1999, s. 915; także P. Hofmański, L.K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) Kodeks karny. Komentarz pod ref. M. Filara, wyd. V, WK 2016, teza 3 do art. 53 k.k.).

Już ustawowy wymiar kary wskazuje jak ustawodawca ocenia stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, a także oznacza normatywnie ramy prawne, w których następuje konkretyzacja przez sąd wymiaru kary stosowanego wobec sprawcy środka karnoprawnej reakcji na popełnienie czynu przestępnego. Bazowym jego elementem jest ustawowe zagrożenie, które odzwierciedla

stopień karygodności określonej kategorii czynów zabronionych, dlatego na jego granice nie mogą mieć wpływu jakiegokolwiek czynniki indywidualizujące występujące w realiach konkretnego stanu faktycznego (por. J. Raglewski, Model nadzwyczajnego złagodzenia kary w polskim systemie prawa karnego. Analiza dogmatyczna w ujęciu materialnoprawnym, Kraków 2008, s. 33; także P. Hofmański, L.K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) Kodeks karny. Komentarz pod ref. M. Filara, wyd. V, WK 2016, teza 3 do art. 53 k.k.).

Ustawowe zagrożenie karą wyraża zatem abstrakcyjne przekonanie ustawodawcy o granicach społecznej szkodliwości danego przestępstwa,

nagminności
tego rodzaju
przestępstw oraz
względach
prewencyjnych
w zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływania
kar przez
ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej.

Ustawowe
zagrożenie karą
wyznacza
pierwszy etap
wymierzania
kary wobec
konkretnego
sprawcy, gdyż
sąd powinien
w tej fazie
zdecydować, czy
orzec karę w
granicach
ustawowego
zagrożenia, czy
też
nadzwyczajnie ją
złagodzić lub
obostrzyć ze
względu na
okoliczności
czynu,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, a także
postawę
oskarżonego i
jego zachowanie
po popełnieniu
przestępstwa, w
tym postawę
procesową.

Warto zatem
prześledzić w
niniejszej
sprawie
wymienione
wyżej
okoliczności
wpływające na
wymiar kary
w niniejszej
sprawie w
odniesieniu do
oskarżonego K.
L. (1), w
tym zarówno
okoliczności
obciążające, jak
i łagodzące, gdyż
na tym tle będzie
łatwiej ocenić
zasadność
wniesionych
środków
odwoławczych.
Okoliczności te
przedstawił Sąd
Okręgowy w
Opolu w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, jednak
wobec
lakoniczności
tego
uzasadnienia,
wypada jeszcze
raz je
przedstawić w
sposób
uporządkowany.

II. Niewątpliwie
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
popelnionego
przez
oskarżonego K.

L. (1) był wysoki,
co dostrzegł
Sąd Okręgowy
w Opolu i
czemu dał wyraz
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.
Świadczyły o
tym okoliczności
podmiotowe
czynu
(umyślność,
zamiar
bezpośredni),
jako również
przedmiotowe
czynu (rodzaj
naruszonego
dobra
chronionego,
czyli mienie
pokrzywdzonych,
jak również
działanie
oskarżonego
wspólnie i w
porozumieniu z
innymi osobami,
w tym z
oskarżonym P.
S. (1). Oceniając
te okoliczności
Sąd Okręgowy
w Opolu uznał
jednak słusznie,
że wystarczające
będzie
wymierzenie
oskarżonemu K.
L. (1) kar
jednostkowych:

1) kary 3 (trzech)
lat pozbawienia
wolności
wymierzonej w
punkcie 12 części
rozstrzygającej
za przestępstwo

z art. 280 §
2 k.k. opisanego
w zarzucie XXI
(kwestionowanej
przez
prokuratora);

2) kary
3 (trzech) lat
pozbawienia
wolności
wymierzonej w
punkcie 13 części
rozstrzygającej
za ciąg
przestępstw z
art. 279 § 1 k.k.
w zw. z art. 91
§ 1 k.k. opisany
w zarzutach
XXII, XXIII,
XXIV, XXV,
XXVII, XXVIII
(niekwestionowanej
przez
prokuratora);

3) kary
2 (dwóch) lat
pozbawienia
wolności
wymierzonej w
punkcie 14 części
rozstrzygającej
za ciąg
przestępstw z
art. 278 § 1 k.k.
w zw. z art. 91
§ 1 k.k. opisany
w zarzutach
XXVI i XXIX
(niekwestionowanej
przez
prokuratora);

a w
konsekwencji
wymierzenie na
podstawie art.
85 § 1 kk, art.

86 § 1 kk w zw.
z art. 91 § 2
k.k. kary łącznej
4 (czterech)
lat pozbawienia
wolności.

Wśród
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
przestępstw,
których się
dopuścił
oskarżony K.
L. (1), było
bowiem szereg
okoliczności
istotnie
umniejszających
stopień
społecznej
szkodliwości
jego czynu. Jeśli
chodzi o
okoliczności
przedmiotowe,
to Sąd Okręgowy
w Opolu słusznie
zwrócił uwagę
na mniejszą
rolę oskarżonego
K. L. (1)
w popełnionych
wspólnie i w
porozumieniu z
oskarżonym P.
S. (1)
przestępstwach.
Jest absolutnie
bezsporne, że
decyzje o
popełnieniu i
przebiegu
przestępstw
kradzieży i
włamań, a także
napadu
rabunkowego na
osobie

pokrzywdzonej
B. R.,
podejmował P.
S. (1), zaś rola
oskarżonego K.
L. (1) była
drugoplanowa.
Niewątpliwie,
podmiotowo,
wskazane
okoliczności
czynu, pozwalały
na łagodniejszą
ocenę działania
oskarżonego K.
L. (1), jako
niższego w
hierarchii
przestępczej
wobec
wielokrotnie
karanego i
zdemoralizowanego
oskarżonego P.
S. (1), mającego
głos decydujący
w działaniu
przestępczym
(wyborze miejsc
przestępstwa,
sposobu
działania, a także
decydowania o
wszystkich
innych
okolicznościach
popelnianych
przestępstw).

Wbrew
zarzutom
apelacji
prokuratora,
Sąd Okręgowy w
Opolu dostrzegł
fakt uprzedniej
karalności
oskarżonego K.
L. (1), dając
temu wyraz

w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Trzeba
jasno stwierdzić,
że poprzednie
skazania
oskarżonego K.
L. (1) w latach
2015-2016 nie
świadczą o
jego wybitnej
demoralizacji. W
latach
2015-2016
oskarżony K. L.
(1) był 4-krotnie
skazany:

1) wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
8.03.2016r.
2.04.2014r.
sygn. VII K –
29/14, którym
wymierzono mu
karę łączną
jednego roku
i 3 miesiące
pozbawienia
wolności, z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na
okres 3 lat
próby,
obejmującym
kary
jednostkowe
orzeczone:

a) wyrokiem
Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
13.12.2015r.
sygn. VII K

– 928/14, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej wykonania na okres 3 lat próby oraz 40 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości stawki dziennej na 10 złotych;

b) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 3.03.2015r. sygn. VII K – 24/15, za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej wykonania na okres 3 lat próby;

2) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 5.12.2016r. sygn. VII K – 408/16, za przestępstwo z art. 224 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę jednego roku

ograniczenia
wolności, z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 20
godzin
miesięcznie,
którą wykonano
w dniu
29.05.2018r.;

3) wyrokiem
Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Krzyków z dnia
23.10.2018r.
sygn. VII K
– 457/17, za
przestępstwo z
art. 157 § 1
k.k., na karę
jednego roku
ograniczenia
wolności, z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 20
godzin
miesięcznie.

Zarówno
przypisane mu
przestępstwa,
jak i przede
wszystkim
orzeczone wobec
oskarżonego K.
L. (1) kary
wolnościowe
świadczyły o
tym, że popełnił

przestępstwa,
które nie
odznaczały się
tak dużą
społeczną
szkodliwością,
aby konieczne
były kary
bezwzględne
pozbawienia
wolności, zaś
właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego, ja i
cele
wychowawcze i
zapobiegawcze
orzeczonych kar
były realizowane
przez kary
wolnościowe.
Należało także
zgodzić się z
Sądem
Okręgowym w
Opolu, że także
postawa
procesowa
oskarżonego K.
L. (1)
przemawiała za
orzeczeniem kar
jednostkowych
w granicach
dolnego
ustawowego
zagrożenia, zaś
kary łącznej
wedle zasady
asperacji.
Niewątpliwie
oskarżony K.
L. (1) przyznał
się w większości
do zarzuconych
czynów (choć
starał się
przedstawić
siebie w jak

najkorzystniejszym
świecie) i złożył
wyjaśnienia
zgodne z
ustalonym
stanem
faktycznym (k.
150-151,
230-234,
282-289,
290-292,
612-613 i
613a-613b,1006-1009,
1261-1263) (k.
130-132,1013-1016,
1263-1267), w
tym także
dobrowolnie
wziął udział w
eksperymentach
procesowym,
dostarczając
organom
procesowym
wiedzy o
przestępstwie (k.
290-292).
Karom w tej
postaci nie
sprzeciwiała się
ocena
właściwości i
warunków
osobistych tego
oskarżonego,
ustalonych na
podstawie
wywiadu
środowiskowego
(k. 1092-1094),
wywiadu
policyjnego (k.
1114),
dokumentów
potwierdzających
podjęcie i
wykonywanie
pracy przez
oskarżonego (k.
1494,

1496-1498),
zaświadczenie
(...) w S.
o przyznaniu
lokalu
mieszkalnego
oskarżonemu K.
L. (k. 1495) i
dane z systemu
NOE-SAD (k.
1463).

Jak wskazano
wyżej, oskarżony
K. L. (1)
wychowywał się
w rodzinie
patologicznej z
powodu
alkoholizmu
ojca i przemocy
domowej. Od
18 roku życia
przebywał w
(...) w K..
Po opuszczeniu
placówki
mieszkał u
rodziny. Obecnie
mieszka w S., w
lokalu
wynajmowanym
przez siostrę, A.
L., w mieszkaniu
przebywa siostra
i trójka jej
małoletnich
dzieci.

Mieszkanie
składa się z
pokoju z kuchnią
i łazienką.
Wymieniony
partycypuje w
kosztach
utrzymania
lokalu i
przekazuje
siostrze 400
zł miesięcznie

oraz robi zakupy żywności i środków czystości.

Utrzymuje się samodzielnie, nie korzysta z pomocy opieki społecznej.

Obecnie K. L. (1) podejmuje prace dorywcze na budowie, twierdzi że ma szansę na umowę o pracę.

W przeszłości zażywał narkotyki pochodne amfetaminy i nadużywał alkoholu.

Obecnie podał, że utrzymuje abstynencję od środków odurzających i alkoholu. W wywiadzie

wskazano, iż aktualnie K. L. (1) pozostaje pod dozorem kuratora, dozór przebiega

umiarkowanie poprawnie. W okresie próby został on skazany

prawomocnym wyrokiem. Zachowanie i postawę wymienionego kurator ocenił poprawnie, systematycznie kontaktuje się

z kuratorem,
współpracuje i
udziela
informacji o
przebiegu
okresu próby.
Deklaruje chęć
zmiany
dotychczasowego
sposobu życia,
jest silnie
zmotywowany
do poprawy.
Krytycznie
odnosi się
popelnionych
przestępstw i
wyraża skruchę.
Ma pozytywną
opinię
środowiskową i
w miejscu
zamieszkania
nie
podejmowano
wobec niego
interwencji
policji.
Oskarżony K.
L. (1) ma
wykształcenie
gimnazjalne i
zawód murarza.
Obecnie pracuje
jako murarz w
firmie (...) R.
M. w K.
na pełny etat.
Oskarżonemu K.
L. (2) został
przydzielony
lokal mieszkalny
w S.. W
kontekście tych
okoliczności,
zaostżanie kar
jednostkowych
pozbawienia
wolności i kary
łącznej do

rozmiarów
oczekiwanych
przez
oskarżyciela
publicznego,
byłoby sprzeczne
z
przedstawionymi
wyżej
dyrektywami
sądowego
wymiaru kary z
art. 53 § 1 i 2
k.k. Nie byłoby
także zrozumiałe
społecznie, gdyż
niweczyłoby cele
wychowawcze i
zapobiegawcze
kary z art. 53
§ 1 i 2 k.k.,
nie pozwalając
oskarżonemu na
ponowne
prawidłowe
funkcjonowanie
w
społeczeństwie.

III. Odnosząc
się do apelacji
Prokuratora
Rejonowego w
O.należy
zdecydowanie
odrzuć zarzuty
o rażącej
niewspółmierności
kar
jednostkowych i
kary łącznej
4 (czterech)
lat pozbawienia
wolności.

W pierwszej
kolejności należy
zważyć na to, że
w swojej apelacji
prokurator

przedstawił jako okoliczności obciążające, okoliczności odnoszące się do ustawowych znamion przypisanych oskarżonemu K. L. (1) przestępstw z art. 280 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k., co nie było w prawidłowe. Okoliczności te, jak wskazano we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia, zostały już bowiem uwzględnione przez ustawodawcę w rozmiarze sankcji karnej za te przestępstwa.

Jak już wyżej wskazano, ustawowe zagrożenie sankcją karną za wymienione przestępstwa odzwierciedlało ustalony przez ustawodawcę stopień karygodności tej kategorii czynów zabronionych, a zatem wyrażało zatem

abstrakcyjne
przekonanie
ustawodawcy o
granicach
społecznej
szkodliwości
danego
przestępstwa,
nagminności
tego rodzaju
przestępstw oraz
względach
prewencyjnych
w zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływania
kar przez
ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej. Z tych
powodów nie
można było
traktować, jako
obciążających,
okoliczności
podniesionych w
uzasadnieniu
apelacji
prokuratora
odnoszących się
do ustawowych
znamion
przestępstwa, a
mianowicie tego,
że na skutek
przestępstwa na
szkodę
pokrzywdzonej
B. R. doszło
do kradzieży jej
mienia w łącznej
wysokości 5.700
zł, co dla osoby
starszej jest
kwotą znaczną,
a nadto: wejście

w środku nocy do domu starszej osoby, posiadanie ze sobą noża, działanie nie w pojedynkę, ale w grupie osób. Okoliczności te powinny wpływać na zaostrożenie odpowiedzialności oskarżonego, jak również okoliczność, iż był on wówczas pod wpływem alkoholu i środków odurzających, jak sam wskazał w swoich wyjaśnieniach. Oskarżeni mieli nie tylko nad pokrzywdzoną przewagę liczebną, ale również posiadali ze sobą niebezpieczne narzędzie w postaci noża. Jakkolwiek nie doszło do zastosowania przemocy wobec pokrzywdzonej, ale sam fakt obudzenia jej przez grupę uzbrojonych, obcych mężczyzn z pewnością wpłynął na jej spolegliwe zachowanie, a tym samym brak

konieczności stosowania przez sprawców przemocy. Tym samym, zdaniem prokuratora, okoliczności przedmiotowego czynu, tj. wejście w środku nocy do domu, w którym śpią mieszkańcy z niebezpiecznym narzędziem świadczy o bardzo wysokiej społecznej szkodliwości takiego zachowania i powinno być tym samym surowo karane i piętnowane.

Należy na wstępie jednoznacznie zastrzec, że to nie oskarżony K. L. (1) posługiwał się nożem podczas przestępstwa na szkodę B. R. i to nie groził jej i nakazał wejście do sąsiedniego pomieszczenia. Czynności te podejmował kierujący przestępstwem oskarżony P. S. (1), chociaż pozostali sprawcy nie sprzeciwiali się temu. Oczywiście

było także to,
że zamiarem
sprawców nie
był początkowo
napad
rabunkowy, lecz
włamanie i stąd
trudno
poczytywać za
okoliczności
wybitnie
obciążające to,
że weszli do
domu
pokrzywdzonej
w środku nocy,
mieli nad nią
przewagę
liczebną. Należy
bowiem
jednoznacznie
stwierdzić, że
sprawcy nie
stosowali
przemocy lub
gróźb w taki
sposób, aby
spotęgować
dolegliwości
fizyczne i
psychiczne
pokrzywdzonej.
Oczywiste było
także
przestępcze
współdziałanie
sprawców,
którzy wspólnie
jeździli po
wioskach w
poszukiwaniu
okazji do
popelnienia
przestępstwa, a
po dokonanych
włamaniu
również
spieniężali
skradzione

przedmioty i
korzystali z nich.

Jak już wyżej
wskazano, te
elementy
przestępstw
stanowiły ich
istotę, a bez
akceptacji
ustawowych
znamion
przestępstwa
(akceptowania
wyszukiwania
miejsc
przestępstw i
sposobu ich
dokonania, z
zamiarem
bezpośrednim)
nie byłoby w
ogóle mowy o
realizacji ich
ustawowych
znamion).

Korzystanie ze
skradzionego
mienia, jako
rzeczy własnej,
także świadczyło
o realizacji
przestępczym
znamion
przypisanych
czynów.

Słusznie
wskazywano w
orzecznictwie
Sądu
Najwyższego i
sądów
powszechnych,
że „okoliczności
należące do
znamion danego
przestępstwa nie
mogą być w
zasadzie

traktowane jako okoliczności wpływające na zaostrzenie lub złagodzenie kary.

Okoliczności te mogą być jednak traktowane jako wpływające na wymiar kary wtedy, gdy w rachubę wchodzi okoliczności podlegające stopniowaniu co do ich nasilenia (np. stopień nietrzeźwości), jakości (np. stopień spowodowanego kalectwa) lub nagromadzenia.

W wypadku skazania za przestępstwo na podstawie dwóch lub więcej zbiegających się przepisów okoliczności stanowiące znamiona przestępstw określonych w tych przepisach mogą być uznane za obciążające, z wyłączeniem tych, które mieszczą się w przepisie, na którego podstawie wymierzono karę" (wyrok SN z 18 grudnia

1974 r., sygn.
V KR - 341/74,
OSNKW 1975,
Nr 2, poz. 25).

Na tę kwestię
zwracał także
wielokrotnie
uwagę Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu,
wywodząc, że
okoliczności,
które stanowią
znamiona czynu
zabronionego
przez ustawę
karną i zostały
już
uwzględnione
przez
ustawodawcę
przy określaniu
granic
ustawowego
zagrożenia
(sankcji karnej),
nie mogą być
traktowane
dodatkowo jako
okoliczności
wpływające na
wymiar kary
w ramach tej
właśnie sankcji,
chyba że
podlegają
stopniowaniu co
do nasilenia lub
jakości (por.
wyrok SA we
Wrocławiu z 9
maja 2012 r.,
sygn. II AKa
- 112/12, LEX
nr 1164207 oraz
wyrok SA we
Wrocławiu z
14 października
2005 r., sygn. II

	AKa - 256/05, OSA 2006, z. 2, poz. 7).	
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: 1) zmianę orzeczonej wobec oskarżonego K. L. (1) kary z punktu 12 części dyspozytywnej i wymierzenie oskarżonemu K. L. (1) za czyn z punktu XXI części wstępnej wyroku kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności; 2) zmianę orzeczonej wobec oskarżonego K. L. (1) kary z punktu 15 części dyspozytywnej i wymierzenie oskarżonemu K. L. (1) na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. kary łącznej 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku		

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Nie było podstaw do zmiany wyroku i zaostżenia jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonej wobec oskarżonego K. L. (1) za przypisane mu przestępstwo z punktu XXI części wstępnej wyroku i wymierzenie za nie kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, jak również kategoriycznego zaostżenia kary łącznej przez wymierzenie kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności. Orzeczone kary jednostkowe, a także kara łączna nie raziły nadmierną surowością i utrzymanie w tym zakresie zaskarżonego wyroku nie było rażąco niesprawiedliwe (w oparciu o art. 440 k.p.k.).

Ocena zachowania oskarżonego po przestępstwie i jej postawy procesowej przekonuje, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także co do odpłaty za popełnione czyny, wypełnią kary orzeczone w zaskarżonym wyroku przez Sąd Okręgowy w Opolu.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. W obliczu zmian przepisów prawa karnego materialnego, celowe było stwierdzenie z urzędu, że podstawą wszelkich rozstrzygnięć zawartych w części rozstrzygającej w odniesieniu do wszystkich oskarżonych, na podstawie art. 4 § 1 k.k., są przepisy Kodeksu

karnego według stanu prawnego na dzień 15 kwietnia 2016r., które były niewątpliwie względniejsze dla oskarżonych. Szczególne znaczenie miało to dla wymiaru kar łącznych w stosunku do oskarżonych: D. P. i K. L. (1), gdyż zastosowanie miał w tym zakresie przepis art. 86 § 1 k.k. pozwalający na wymierzenie kar w wysokości najsurowszej z kar podlegających łączeniu, a nie powyżej wymiaru tej kary, jak przewiduje przepis art. 86 § 1 k.k. w obecnym brzmieniu. Poprawiono także błędne powołanie przepisu art. 92 § 1 k.k., zamiast prawidłowego art. 91 § 2 k.k., jako podstawy orzeczenia kar łącznych w stosunku do oskarżonych: P. S. (1), D. P. i K. L. (1), na co słusznie

zwracał uwagę w swojej apelacji prokurator.

W apelacji oskarżyciela publicznego zasadnie zwrócono również uwagę na to, że zachodziła potrzeba sprostowania z urzędu oczywistych omyłek pisarskich w zaskarżonym wyroku: w punkcie 7 części dyspozytywnej wyroku poprzez wskazanie, iż przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisane zostały w zarzucie XVIII (a nie jak wskazano w zarzucie XIX) oraz przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. opisane zostało w zarzucie XX (a nie jak wskazano w zarzucie XXI), nadto sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w pkt 8 części dyspozytywnej wyroku poprzez wskazanie, że

przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisane zostało w zarzucie XIX (a nie jak wskazano w zarzucie XX).

Mając powyższe na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok:

c) stwierdzając, że przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 7 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XVIII części wstępnej tegoż wyroku;

d) stwierdzając, że przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 8 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XIX części wstępnej tegoż wyroku;

e) stwierdzając, że przestępstwo

	z art. 279 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 7 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XX części wstępnej tegoż wyroku.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Powyżej przedstawiono potrzebę stwierdzenia z urzędu, że podstawą wszelkich rozstrzygnięć zawartych w części rozstrzygającej w odniesieniu do wszystkich oskarżonych, na podstawie art. 4 § 1 k.k., są przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 15 kwietnia 2016r., które były niewątpliwie względniejsze dla oskarżonych. Skorygowano także oczywiste omyłki pisarskie zawarte w zaskarżonym wyroku,		

wskazane wyżej i przedstawione w apelacji Prokuratora Rejonowego w O..		
5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całości wobec oskarżonych: P. S. (1), D. P. i K. L. (1) w części wskazanej we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu		

faktycznego
przeprowadzoną
przez Sąd
Okręgowy w
Opolu na
stronach 1-47
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku (k.
1353-1399),
wraz z
powołanymi tam
dowodami
pozwalającymi
na rekonstrukcję
tego stanu
faktycznego.

Należało także w
pełni
zaakceptować
ocenę
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonych: P.
S. (1), D. P. i
K. L. (1), na
tle pozostałego
materiału
dowodowego
zaprezentowaną
przez Sąd I
instancji w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, ja
również
rozstrzygnięcia
do kar
jednostkowych i
kary łącznej
wobec
oskarżonych: D.
P. i K. L. (1) (k.
1400-1406).

**5.2. Zmiana
wyroku sądu**

<i>pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
I. Zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. S. (1) w ten sposób, że: a) podstawą wszelkich rozstrzygnięć zawartych w części rozstrzygającej w odniesieniu do tego oskarżonego, na podstawie art. 4 § 1 k.k., uczyniono przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 15 kwietnia 2016r.; b) wymiar kary łącznej orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. S. (1) w punkcie 4 części rozstrzygającej obniżono do 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności, stwierdzając, że podstawą tego orzeczenia są przepisy art. 85 §		

1 k.k., art. 86 § 1
k.k. i art. 91 § 2
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
na dzień 15
kwietnia 2016r.

II. Zmieniono
zaskarżony
wyrok w
stosunku do
oskarżonego D.
P. w ten sposób,
że:

a) podstawą
wszelkich
rozstrzygnięć
zawartych w
części
rozstrzygającej
w odniesieniu
do tego
oskarżonego, na
podstawie art.
4 § 1 k.k.,
uczyniono
przepisy
Kodeksu
karnego według
stanu prawnego
na dzień 15
kwietnia 2016r.;

b) stwierdzono,
że przestępstwo
z art. 279 § 1 k.k.
i art. 275 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 §
2 k.k. przypisane
oskarżonemu D.
P. w punkcie 7
części
rozstrzygającej
dyspozytywnej
zostało opisane
w punkcie XVIII
części wstępnej
tegoż wyroku;

c) stwierdzono, że przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 8 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XIX części wstępnej tegoż wyroku;

d) stwierdzono, że przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu D. P. w punkcie 7 części rozstrzygającej dyspozytywnej zostało opisane w punkcie XX części wstępnej tegoż wyroku;

e) stwierdzono, że podstawą orzeczenia w punkcie 9 części rozstrzygającej kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego D. P. są przepisy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 15 kwietnia 2016r.

III. Zmieniono
zaskarżony
wyrok w
stosunku do
oskarżonego K.
L. (1) w ten
sposób, że:

a) podstawą
wszelkich
rozstrzygnięć
zawartych w
części
rozstrzygającej
w odniesieniu
do tego
oskarżonego, na
podstawie art.
4 § 1 k.k.,
uczyniono
przepisy
Kodeksu
karnego według
stanu prawnego
na dzień 15
kwietnia 2016r.;

b) stwierdzono,
że podstawą
orzeczenia w
punkcie 15 części
rozstrzygającej
kary łącznej
4 (czterech)
lat pozbawienia
wolności
orzeczonej w
stosunku do
oskarżonego K.
L. (1) są przepisy
art. 85 § 1 k.k.,
art. 86 § 1 k.k.
i art. 91 § 2
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
na dzień 15
kwietnia 2016r.

***W pozostałej
części***

zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. S. (1), D. P. i K. L. (1) utrzymano w mocy.			
Związłe o powodach zmiany			
Powody zmiany zaskarżonego wyroku przedstawiono we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
Nie zachodziły okoliczności z art. 439 k.p.k.			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie zachodziły okoliczności z			

art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z powodu ograniczeń ne peius.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i		

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Dlatego nie formułowano zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego postępowania.		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V. VI.	W oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz.U. z 2020r. poz. 1651) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: S. S. i J. K. po 600,- (sześćset) złotych tytułem nieopłaconej	

obrony z urzędu oskarżonych: P. S. (1) i K. L. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138,- (sto trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu podatku VAT, a ponadto na rzecz adw. J. K. 158,80 (sto pięćdziesiąt osiem 80/100) złotych tytułem kosztów dojazdu, a także 300,- (trzysta) złotych tytułem nieopłaconej obrony tego oskarżonego podczas śledztwa oraz 69,- (sześćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu podatku VAT.

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego ustalono na podstawie ą 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej

	pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 18).	
VII.	Nie było podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy z urzędu oskarżonego D. P., adw. P. F. (1) o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Adwokatowi przyznano bowiem w zaskarżonym wyroku wynagrodzenie za całość czynności obrończych oskarżonego D. P. w postępowaniu przed Sądem I instancji, co obejmowało także czynność sporządzenia apelacji od zapadłego w tej fazie postępowania wyroku. Natomiast adw. P. F. (2) nie brał udziału w postępowaniu odwoławczym,	

	nie stawił się na rozprawie apelacyjnej, gdyż jego stawiennictwo nie było obowiązkowe. Z tych przyczyn wynagrodzenie za tę fazę postępowania nie przysługiwało.	
VIII.	W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. oraz art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zwolniono oskarżonych: P. S. (1), D. P. i K. L. (1) od należnych Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłat za drugą instancję, obciążając Skarb Państwa wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu. Przy wspomnianym orzeczeniu wzięto zasady słuszności w związku z zakresem uwzględnionych środków odwoławczych, a	

także stan
majątkowy,
rodzinny i
osobisty
oskarżonych,
uznając, że
poniesienie
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze
przekracza ich
możliwości i
nie mogą ich
ponieść bez
uszczerbku dla
siebie i rodziny.

**7. PODPISY
SĘDZIÓW**

Robert	Bogusław	Piotr
Zdych	Tocik	Kaczmarek